

PERRY RHODAN

187

Kurt Mahr

VOJÁCI PRO KAKALO

Přeložil František Fabián

1.

Tma se zdála být nekonečná. Pruh světla se rozléval dál a dál a mizel v hloubce prostoru.

Minuty ubíhaly v mlčení.

Najednou se ze tmy vyloupl daleko vzadu malý oválek světla. Na oválku se objevily podrobnosti, dvě velké vyvalené oči, tenká čárka sevřených rtů.

Ozval se výkřik, slabý a bezmocný v dálce prostoru. Světlo zhaslo.

„Zatracený blázne! Už jsem je skoro měl!"

André Noir se pořád ještě nemohl uklidnit. Rozčílil ho Melbar Kasom, když otevřel dveře z osvětlené chodby do místnosti, v níž byl mutant potmě. Výjev působil groteskně. Ertruský obr s rozložitými rameny se tyčil do 'výšky dvou a půl metru nad drobným mutantem. André musel sklánět hlavu dozadu, když se chtěl Melbarovi podívat do tváře.

Mlčky šli po prázdné chodbě. Melbarovy kroky otrásaly podlahou.

„Tak vy už jste je skoro měl, co?" zeptal se Melbar po chvíli.

„Ano, ovšem," zavrčel podrážděně André. „Dvě hodiny jsem hledal místo, kde bych se mohl nerušeně soustředit. A zrovna když jsem na dobré cestě, přidupete vy a všechno pokazíte."

Melbar si rozpačitě prohrábl vlasy.

„To je mi líto," zahřímal. „Příště si radši dejte na dveře tabulku Nevstupovat."

André pohněvaně mávl rukou.

„Co tu vlastně pohledáváte? Ted' máte volno a měl byste ležet v posteli, ne?"

Melbar Kasom pokrčil rameny.

„Nebo v tom, čemu se tady říká postel. Nemohl jsem usnout. Znervózňuje mě ta představa, že... že jsou všude kolem nás." Spěšně se rozhlédl, jako by se snažil někoho zahlédnout. „Vás to nerozčiluje?"

André zavrtěl hlavou.

„Ne. Já vím, že tady jsou. Jak se před námi dokážou schovávat, to už je jenom technická záležitost." Vzhlédl k Melbarovi a usmál se. „A jak je dopadneme, to zase záleží na našich schopnostech."

„Hm," zabručel Melbar. „Škoda, že vám neumím pomoci."

Na konci chodby se objevily masivní dveře místnosti, v níž byli ubytováni od startu z planety Lovely. Dveře se nehlučně automaticky otevřely, když od nich byli na dva kroky. Za nimi byla kruhová místnost o průměru asi pěti metrů. Dveře na její opačné straně vedly do prostorů lodi, které zatím neprozkoumali.

Místnost byla prázdná až na žlutá světla a několik skřínek umístěných vysoko u stropu, jejichž účel byl nejasný. Čtyři lidé seděli na podlaze a opírali se zády o holou zeď. Tři z nich měli na sobě uniformy pozemské kosmické flotily a těžké automatické zbraně u opasků. Čtvrtá byla žena, také ozbrojená, ale v přiléhavých kalhotách a blůze. V oblečení, které by předpisům flotily určitě nevyhovovalo.

André přelétl výjev jediným pohledem a musel potlačit úšklebek. Tady seděly nejvýznamnější osobnosti galaktické politiky, byli zavření v cizí lodi cizí rasy... a neuměli si pomoci.

Mutant přikročil k muži, který si ho pozorně prohlížel chladnými šedými očima. Zastavil se před ním a nevědomky se postavil do pozoru.

„Nepovedlo se, pane," hlásil. „Už to vypadalo dobře, ale vtom přišel tenhle..." ukázal přes rameno na Melbara Kasoma, „tenhle obr a vyrušil mě."

Šedooký muž vstal. Na rozepnutém límci uniformy se mu matně leskl znak hodnosti, který existoval v galaxii jen v jediném exempláři: odznak Prvního Administrátora.

Perry Rhodan se zamyšleně podíval na Ertrasana.

„Tak takhle je to, co?“ zeptal se polohlasně. „My vás pošleme do postele, abyste něco neprovedl, a vy se místo toho procházíte po lodi!“

Melbar jeho pohled snášel klidně.

„Je to moje vina, pane,“ přiznal. „Ale nemohl jsem vědět, že André...“

Perry Rhodan mávl rukou.

„Na tom už nezáleží, Melbare. Tolik jste se zase neprohřešil. Já vím, co nám chybí, a taky vím, že jsem za nedostatek koordinace zodpovědný já.“

Někdo se tiše zasmál. Z podlahy vstal druhý muž, štíhlý, ale překvapivě vysoký. Nejnapadnější na něm bylo vysoké čelo a bílé vlasy.

„Pozemšťan je ušlechtilý jako vždy,“ posmíval se. „Jak krásně se zamaskují všechny možné pohnutky, když člověk vezme vinu na sebe.“

Přistoupil k Prvnímu Administrátorovi. Byli oba stejně vysocí a z obou vyzařovala aura vysokého postavení a důležitosti.

„Už jsem tě slyšel mluvit srozumitelněji,“ zabručel Rhodan. „Nač vlastně narážíš?“

Bělovlasý muž se na něj usmál.

„Nevíme kam letíme, není to tak?“

„No dobře, tak nevíme.“

„Jsme v kosmické lodi, o níž nevíme, komu patří. Odvezla nás z Badunu na Lovely, tam jsme zažili některá záhadná dobrodružství, a teď s námi letí z Lovely bůhvíkam. Nemůžeme ani v nejmenším ovlivnit její kurz. Nastoupili jsme do ní sice dobrovolně, ale všechno ostatní jsme přenechali těm neznámým.“

„Teď to říkáš velmi jasně,“ připustil Rhodan. V jeho slovech bylo trochu posměchu.

„No prosím,“ zvolal bělovlasý muž a teatrálně zdvihl paže do výše. „Ty nechceš přiznat, že nevíš kudy kam, a že ses proto až dosud nesnažil naši činnost koordinovat. Proto bereš Melbarův prohřešek na sebe. Ale nemáš se za co stydět. Všichni jsme v koncích. Nikdo z nás zatím nic kloudného nevymyslel. Nikdo...“

Perry Rhodan mu položil ruku na rameno, aby ho umlčel.

„Přeháníš, Atlane," řekl důrazně. „Asi je to taky tím, že jsme všichni zmatení."

S velkým vzdycháním se vyhrabal na nohy i třetí muž v uniformě. Byl menší a obtloustlý, vedle Perryho a Atlana skoro nevzhledný. Nijak mu to ale nevadilo. Byl zvyklý pohybovat se i v nejvyšších kruzích s hřmotnou nedbalostí. Poplácal Arkonidana přátelsky po ramenou a řekl: „Už bylo načase, aby ti někdo řekl otevřeně pravdu."

Atlan se zasmál. „Tak dobře. Hlavně, že jsem vzbudil námitky. Diskuse rozhýbe myšlení, a to máme zapotřebí."

Rhodan se obrátil k mutantovi.

„André, jak daleko jste se dostal?"

„Šel jsem po ústřední chodbě až k dalším dveřím, pane, a těmi jsem prošel. Za nimi je rozlehlý neosvětlený prostor. Je prázdný... jako všechny ostatní místnosti v téhle lodi. Tma se mi zdála příhodná. Zůstal jsem stát uprostřed a snažil se soustředit. Pak přišel..." Pokrčil ramenem a zmlkl.

„Řekl bych, že to má značný význam," prohlásil Perry Rhodan. „Co jsme na téhle lodi, jsou pro nás uzavřené všechny prostory kromě téhle místnosti a ústřední chodby. André je první z nás, kdo se dostal někam jinam. Možná, že se ti cizinci rozhodli překonat počáteční nedůvěru a nechat nám větší volnost!"

„Jacípak cizinci," bručel odmítavě tlouštík. „Ať mi nejdřív někdo dokáže, že na palubě téhle lodi vůbec někdo je."

„Vždyť jste slyšel jejich hlasy, pane!" namítl André.

„No a co? Napojit amplion na magnetofon umí každý trouba."

André důrazně zavrtěl hlavou.

„Mýlíte se, pane," prohlásil věčně. „I když nejsem telepat, cítím jejich myšlenkové vyzařování. O jejich existenci nemůže nikdo pochybovat."

„Ale může," prohlásil zarputile podsaditý muž. „Třeba zrovna já o tom silně pochybuju!"

Perry Rhodan se zasmál.

„Reginalde Bulle, ty jsi zarytý staromódní..."

Bull zamával rukama, aby ho přerušil.

„To stačí!" vykřikl v předstíraném hněvu. „Zbytek nechci slyšet."

„Duševní úchylka," posmíval se Atlan. „Před vším, co se mu nelíbí, zavírá oči, uši a ostatní smyslové orgány, které má."

Reginald Bull na to nereagoval. Místo toho se na jeho obranu ozvala žena, která dosud sledovala hovor mlčky.

„Tím jenom potvrzuje, že je lidský," řekl temný hlas. Mory Abroová mrštně vstala bez pomoci rukou. „A proto je mi sympatičtější, než mi kdy budete vy."

Atlan si vzdechl v komickém zoufalství.

„První Administrátore, máme co dělat s blázný. Nejsou schopní v nové situaci..."

Zmlkl, když si všiml, že ho Perry Rhodan neposlouchá. Perry se cele zaměřil na dívku.

„V podstatě s vámi souhlasím, Mory," připustil. „Ale v naší situaci potřebujeme nekonvenční myšlení."

Atlan sledoval jeho pohled. Ne poprvé si přiznal, že Mory Abroová je dostatečným podnětem k přerušení diskuse dvou mužů. Mory byla vysoká, skoro příliš vysoká na ženu, ale ve společnosti těchto dlouhánů přiměřeně velká. Nikdo ji neviděl jinak než v přiléhavých šatech. Věděla, že její tvary stojí za podívanou, a neskrývala je. Mory Abroová byla žena, od které se většina mužů po prvním obdivném pohledu s povzdechem odvrátí, protože ani nedoufají, že by na ni mohli udělat dojem.

„V naší situaci!" vysmívala se dívka. „Jestli nevystačíme s lidskostí, jsme stejně v koncích."

Perry se na ni překvapeně podíval, pak se začal usmívat.

„Podívejte, děvče," řekl jemně. „Zásady jsou dobrá věc, ale občas člověk potřebuje něco víc. Například... mít tady!" Poklepal si na čelo.

Mory zvedla zaťaté pěsti a chvíli vypadala, že po Perrym skočí. Perry se nepřestával usmívat. Mory zase pěsti spustila a beze slova se vrátila na místo, z něhož vstala.

„Považujeme tedy za prokázané," navázal První Administrátor, „že kromě nás jsou na palubě této lodi neznámé bytosti, které na nás občas

promlouvají, ale jinak s námi do styku nevstupují. Zbytečně bychom se snažili uhodnout jejich záměry. Náš útěk z Badunu, boje na Lovely, náš odlet z Lovely, to všechno má v sobě tak málo logiky, že tomu sotva přijdeme na kloub. Držme se tedy toho, co můžeme podniknout. André zjistil, že už jsou přístupné i jiné části lodi. Nic nám nebrání prohledat loď tak dalece, jak to půjde, a získat aspoň přehled o její konstrukci a zařízení. Je možné, že neznámí nejsou doopravdy neviditelní. Třeba se jenom schovali do částí, které byly dosud zavřené. Můžeme s nimi navázat kontakt a konečně celou záhadu rozřešit."

André Noir se přihlásil o slovo. Perry mu přikývl.

„Podle mého jsou cizinci neviditelní," prohlásil mutant. „Při vnímání cizích myšlenek mohu posoudit, z jaké vzdálenosti asi přicházejí. Jsem si jistý, že v některých případech nebyli cizinci na palubě téhle lodi ode mě dál než tři nebo čtyři metry. Byl bych je musel vidět, ale..." Pokrčil rameny.

„Kde to bylo?" zeptal se rychle Reginald Bull.

André ukázal na dveře.

„Venku na chodbě."

„Tady uvnitř ani jednou?"

„Ne, pane."

Arkonidan vzhlédl.

„Svědčí to o něčem?"

Bully se zlostně zasmál.

„Samozřejmě. Kdyby měl André tentýž pocit v téhle místnosti, znamenalo by to, že sem neznámí mohou vstoupit, aniž by otevírali dveře. Koneckonců by mohli být nehmotní, co my víme?"

„A ty nehmotné bytosti, které mohou procházet pevnou zdí, si vytvořily dveře a podobné věci," poznamenal Atlan. „Jen tak pro legraci."

Bully rozpráhl ruce.

„Dobrá, tak dejme tomu, že jsou to hmotná stvoření, která mají schopnost udělat se neviditelnými."

Atlan mu s úsměvem přisvědčil.

„A z toho můžeme vyvodit," pokračoval Perry, „že se nám prostě nechtějí ukázat. Proč, to nevíme. Zřejmě ale nemají nic proti tomu, abychom odhalili jiná tajemství jejich lodi. Třeba se nám jednoho dne ukáží i oni sami."

Se sklopenou hlavou přešel ke dveřím a zpátky.

„Nemá smysl vymýšlet podrobný plán," prohlásil. „Jednoduše vyrazíme, a to ve dvou dvojčlenných skupinkách. Chceme prohledat loď a dozvědět se, co je v ní kromě prázdné místnosti a chodby, které už známe. Bully a André, Mory a Melbar, Atlan a já - tak se rozdělíme. Podíváme se společně do tmavé haly, kterou navštívil André. Z ní se pokusíme dostat dál. Souhlasíte?"

Nikdo nic nenamítal. Perry otevřel dveře do chodby a vykročil jako první.

Perry Rhodan by byl rád věděl spoustu věcí, velkých i drobných. Někdy mu to vše připadalo jako sen, od jejich útěku z Badunu až po tuto chvíli, kdy tápal ve světle malé kapesní svítilny temnou chodbou. Například by ho zajímalo, jestli jde dopředu nebo dozadu. Loď měla tvar válce dlouhého asi dvě stě metrů, asi čtyřicet metrů v průměru. Ani zvenku se nepoznalo, kde je před a kde zad. Možná fungují obě části stejně.

Na druhé straně tmavé haly našli celkem paterý dveře. Všechny se daly lehce otevřít. Za nimi byly temné chodby, vedoucí různými směry. Perry rozhodl, že prozkoumají nejdřív prostřední chodbu a obě krajní. Každá skupina měla za úkol proniknout tak daleko, jak to půjde. On s Atlanem si vzali na starost prostřední chodbu. Do této chvíle ušli asi třicet metrů, aniž něco objevili. Chodba byla užší než ta ústřední, kterou už znali, ale byla stejně prázdná.

Prázdnota uvnitř lodi, to byla další záhada, kterou by byl Perry rád vyluštil. Kosmický dopravní prostředek je možné oprostít od všeho, co není k letu zapotřebí, ale pořád by mělo zůstat dost přístrojů, které by padly do oka.

V téhle lodi ne. Vypadalo to, jako by měla být teprve vybavena pro první let. Tu a tam bylo pár skřínek, které mohly být výstupem z

klimatizace, ale nebylo tu nic, co by každý zkušený astronaut očekával na palubě kosmické lodi.

Mohl si přirozeně vymyslet nějaké vysvětlení. Cizinci nechtěli být viděni, proč by neměli učinit i své přístroje neviditelné? Jestli ale mělo všechno zůstat utajeno, proč vzali na palubu šest cestujících?

A jestli jsou cizinci hmotní, mělo by být možné nahmatat i přístroje na palubě lodi.

Perry se zastavil. Tahle myšlenka ho upoutala. Přistoupil k levé stěně chodby, natáhl ruku a začal stěnu ohmatávat.

Atlan ho pozoroval.

„Aha, nová taktika," řekl.

Perry si na něj posvítil a viděl, že se Atlan usmívá.

„Ty víš...?"

„Ano. Zřejmě nás to oba napadlo zároveň. Je divné, že jsme na to nepřišli dřív, vid'?"

Perry přisvědčil a hledal dál. Klouzal prsty po stěně, ale ta byla hladká. Nebylo tu ukryto nic, co by neviděl.

Trhl sebou, když zaslechl, že se Arkonidan tiše směje.

„Copak?"

„Posviť sem," vybídl ho Atlan. Natažené prsty jeho pravé ruky nehybně odstávaly dvacet centimetrů od stěny. Perry pochopil. Rychle přistoupil a zkusil to také. Nahmatal hladkou plochu, kterou nebylo vidět.

„Tak takhle to je," zasmál se.

Najednou měl pocit, že je v chodbě průvan.

„Co to bylo?" zeptal se Atlan.

Perry posvítil svítilnou zpátky do chodby, odkud přišli. Potrásl hlavou a zamžikal, protože nemohl uvěřit svým očím. Asi tři metry za nimi uzavírala chodbu hladká stěna. Byli odříznuti.

2.

Perry Rhodan uměl překonat šok a překvapení rychleji, než jiní lidé. Existenci stěny prostě zaznamenal, teď bylo zbytečné hloubat o tom, kde se tu vzala. Vyvodil z toho jediný závěr:

„Zbývá nám tedy už jen jít dopředu!"

Atlan ohmatával novou stěnu a klepal na ni. „Je velmi masivní," zamumlal. „Klepání nebude na druhé straně slyšet."

Perry otočil svítilnu dopředu a vykročil. Atlan se vydal za ním. Čekalo je další překvapení. Chodba náhle končila hladkou čelní stěnou.

Perry ji ohmatal, a když zjistil, že je hladká a pevná, odvrátil se a sedl si na podlahu. Dlouhé nohy natáhl napříč přes chodbu. Zhasl svítilnu a strčil ji do kapsy.

„A teď?" zeptal se Arkonidan.

„Promyslíme si to," rozhodl Perry.

„Čím začneme? Skutečností, že jsme v pasti?"

To Perry zamítl.

„Uvažuj přece! Proč by nás lákali do pasti? Celá loď je past. Něco mají v úmyslu, a když budeme trpěliví, prozradí nám to."

Bylo slyšet, že si Atlan také sedá.

Rhodanovi se vybavilo, že v podobné situaci už kdysi byl. Neviditelná záhadná bytost na umělé planetě Poutník ho také lákala do různých pastí a pozorovala, jak se zachová. Na tom, jak obstojí, záviselo, jestli s ním Nesmrtelný naváže kontakt. Má tohle být také zkouška?

Jestli je tomu tak, napadlo náhle Perryho, pak se dají podobně vysvětlit také události na Lovely. Uspořádali neviditelní cizinci to groteskní shromáždění všech galaktických ras jen proto, aby vybrali nejsilnější druh? Tedy ty, kdo ve vražedném boji vydrží nejdéle a s nejmenšími ztrátami?

Perry neměl čas dál o tom hloubat. Odněkud zazněl pištivý smích. Vypadalo to, že se někdo dobře baví. Smích ustal a ozvaly se jiné zvuky. Perry vyskočil a odjistil zbraň.

Najednou padlo do chodby žluté světlo, které sílilo, až se tam, kde byla čelní stěna, objevil zářivý čtverec. Perry oslněn zavřel oči. Když je po chvíli opatrně otevřel, uviděl středně velikou čtverhrannou místnost, plnou podivně tvarovaných neznámých přístrojů.

První prohlídka místnosti nevedla k žádným závěrům. Přístroje

stály jako nízké pulty jeden vedle druhého podél stěn a nijak nebyla patrná jejich funkce. Jedno bylo Perrymu přece jen nápadné. Pulty byly mimořádně nízké. Představil si, jak veliký je asi tvor, který by u nich seděl a obsluhoval je. Jestli je humanoidní, není vyšší než sedmdesát, osmdesát centimetrů. Tomu odpovídala i výška chodby, kterou se sem dostali. Strop byl nanejvýš dva metry nad podlahou. Cizinci jsou malí.

Z prohlídky pultů vyvodil, že neviditelní musí mít na rukou prsty, jsou tedy pravděpodobně humanoidní.

V té chvíli se ozval Atlan. Perry se otočil a viděl, jak se vchod za nimi zase zavírá. Atlan k němu skočil a zabušil pěstmi do pevné stěny, která vchod uzavřela. Pak se ohlédl na Rhodana.

„Už jsme zase zavření. Já se z toho ještě zblázním.“

„Klid, klid,“ tišil ho s úsměvem Perry. „Tady si aspoň máme co prohlížet. Co myslíš, jak dlouho nám potrvá, než rozluštíme účel těchto přístrojů?“

Atlan si položil ruku na žaludek a s komickým zoufalstvím odpověděl: „Určitě déle, než vydržím o hladu naživu!“

To bylo heslo. Zatím na ně cizinci vždy ihned reagovali. Také tentokrát se před Arkonidanem začala tvořit ve vzduchu mlha, která rychle dostávala barvy a tvary. Zformovala se do podnosu s dvěma nádobami, mezi nimiž ležel nástroj připomínající lžíci. Atlan si zamnul ruce.

„Pozorní jako vždycky!“ pochválil neznámé a dal se do jídla. V jedné misce byla čistá voda, v druhé jakási oranžová kaše. Tutéž stravu dostávali nedobrovolní pasažéři už od startu z Lovely, a vždycky stejnou cestou, ze vzduchu.

Když Perry viděl, jak Allanovi chutná, dostal taky hlad a řekl to nahlas. Výjev se opakoval. Oba uvěznění si svorně pochutnali na obědě a pak tácy odstrčili od sebe. Podnosy chvilku stály na podlaze, pak se začaly rozplývat, až zmizely. Perry tlesknul do dlaní a pružně vstal.

„A teď to tu pořádně prozkoumáme!“ zvolal v dobré náladě.

V té chvíli se znovu odněkud ozval dětinský smích. Zároveň se

stěna, která předtím uzavřela vchod, začala otevírat. Do chodby za ní padlo světlo z místnosti a v něm se objevily dvě postavy. Perry si skousl rty, aby nevykřikl překvapením.

V chodbě stál Reginald Bull a mutant André Noir.

Byla to neřešitelná záhada. Bully a André trvali na tom, že nešli žádnou jinou chodbou než tou, do které je Perry poslal. Nepřišli k žádným křižovatkám ani odbočkám chodeb. Také za nimi se najednou spustila pevná stěna, ale zachovali klid a šli dál, až chodba skončila.

„Sedli jsme si na zem a uvažovali jsme," líčil Bully. „André se pokusil navázat s cizinci styk, ale nepovedlo se mu to. Najednou se někdo začal smát jako blázen - a stěna se otevřela."

Atlan a Perry se na sebe podívali. Bully a André zažili přesně totéž co oni. Teď zbývala jen otázka, co dělají Melbar a Mory.

„Počkáme tady na ně," rozhodl Perry. „Nejspíš se tu taky objeví."

Podle jeho názoru teď dosáhl rozhodujícího obratu v navazování kontaktu s neznámými.

Čas ubíhal. Bully a André si prohlédli zařízení v místnosti, ale ani oni nedokázali určit, k čemu slouží. Na požádání dostali jídlo. Atlan a Perry se ponořili do přemýšlení. Perry si uvědomoval, že neznámí zřejmě ovládají techniku, která daleko předčí možnosti Pozemšťanů. S tím ale nebylo v souladu dětinské hihňání, které slyšeli.

Perry se lekl, když pištivý smích uslyšel znovu. Přitom na to celou tu dobu čekal. Stěna se znovu otevřela a dovnitř vklopýtali Melbar Kasom a Mory Abroová, oslnění nenadálým světlem. Melbar byl ještě shrbený, jak šel nízkou chodbou.

Perry věděl, že co nevidět k něčemu dojde. Byli zase pohromadě, všichni prokázali, že mají dost odvahy i rozvahy, aby obstáli v kritických situacích. Teď bylo na cizincích, aby jednali.

André Noir myslel na něco jiného.

Cítil vyzářování cizího myšlení. Myšlenky nebyly určeny jemu, jejich logice nerozuměl. Věděl jen to, že v jeho bezprostřední blízkosti je myslící organizmus.

Pátral dál. Jestli nejsou myšlenky určeny jemu, směřují k někomu jinému, k dalšímu cizinci. Kde ten je?

André zavřel oči, aby se mohl lépe soustředit. Nikdo si ho nevšímal. Všichni čekali, co se bude dít.

Mutant konečně vycítil i vyzářování druhého cizince. Byl na druhé straně místnosti, šest metrů od něho. André otevřel oči a rozhlédl se. Nesmí na ty dva cizince myslet, jestli chce provést svůj plán. A potřebuje, aby mu někdo pomohl. Tiše se přikradl k obrovitému Melbaru Kasomovi a zatahal ho za rukáv. Melbar se na něj tázavě podíval.

André ukázal na druhou stranu místnosti a oběma rukama naznačil chňapnutí a zdvižení do výšky. Melbar svraštil čelo a zatvářil se bezradně, ale když André gesta opakoval, pochopil.

Nenápadně začal přecházet po místnosti. Sklopil hlavu a zkrřížil ruce za zády v póze myslitele, u Melbara naprosto nezvyklé. Protlačil se mezi Allanem a Bullym, kteří mu ochotně uhnuli. Došel k protější stěně a opatrně krůček po krůčku postupoval podél nízkých pultů do rohu. Tam se zastavil a vzhlédl.

André zachytil jeho rychlý pohled a přikývl. Oba neviditelní zatím své pozice nezměnili. Stále ještě spolu rozmlovali. André zvolna zvedl paže. Melbar ho napodobil. Pak André naznačil nerozhodnost. Věděl jen to, že neviditelný je někde v tom rohu, ale nic přesnějšího.

Melbar mu porozuměl, rozpřáhl ruce. André přikývl. On sám se otočil a rychle skočil po neviditelném, kterého vycítil ve své těsné blízkosti. Mory vedle něj zděšeně vykřikla. André zatápal rukama ve vzduchu a cítil, jako by se v jednom místě vzduch náhle zhmotnil. Měl to! Ať už je to cokoliv, drží to pevně v rukou a jen tak to nepustí.

Ve svém nadšení ztratil André rovnováhu a padl na záda, neviditelný na něj. Cizinec teď byl zticha a nehýbal se. Možná leknutím ztratil vědomí. Třeba se teď ukáže.

Před ním se začala tvořit mlha, houstla a nabývala tvary. André rozeznal dvě koule a nechápavě pozoroval, jak se jejich povrch člení, jak z dolní koule rostou končetiny a v horní kouli se utvářejí důlky, z nichž se na něj dívaly velké kulaté oči. Beze slova zíral na trpasličího tvora, kterého držel v rukou.

Pak se André ohlédl a viděl, že Melbar Kasom drží v obrovských

tlapách podobného tvora.

André vstal, aniž uvolnil sevření. Podíval se na Perryho Rhodana a na Atlana, jako by od nich čekal pomoc, ale ti se tvářili právě tak užasle jako on.

Pak jeho napětí povolilo a André Noir se rozesmál pronikavým, hysterickým smíchem.

Tak tohle byli ti neznámí, tihle devadesát centimetrů vysokí trpaslíci s velkými kulatými hlavami, které představovaly víc než polovinu délky celého těla, s drobným kulatým trupem a dvěma tenkýma nohama, zakončenýma třemi prsty. Z hlavy vyčnívaly velké oči, dvě nosní dírky byly přímo v obličejí. Ústa byla prostě dalším otvorem, jako u ryb. Po stranách kulovité lebky byly pokřivené výrůstky, nejohybnější uši, jaké kdo kdy viděl.

Paže byly krátké a trčely od těla. Drobné ruce měly šest prstů a byly to jediné, co vypadalo na cizincích lidsky.

Tělo měli omotané pruhem pestrobarevné látky. Na krku se jim houpaly skřínky velké jako krabička od zápalek.

Asi po minutě prolomil mlčení Perry.

„Tak tady je máme," řekl klidně. „Kasome, postavte toho člověka na zem, než ho uškrtnete."

Ertrusan poslechl. Malý cizinec zůstal klidně stát a jeho vypoulené žabí oči bez víceček se ustrašeně dívaly na Pozemšťany.

„Rozumíte, co říkáme?" zeptal se Perry.

Cizinec nepohnul ústy, když odpovídal, a přesto jeho slova zazněla v místnosti zřetelně.

„Ano, rozumím ti, Pozemšťane."

To bylo vše. Nijak nekomentoval dění posledních minut. Nestěžoval si, nic nevysvětloval, na nic se neptal.

„Nemáme v úmyslu nic zlého," řekl Perry a připadal si dost směšně, protože pořád ještě byl on zajatcem toho malého a ne naopak. „Děkujeme vám, že jste nás zachránili z Badunu."

Hlavouna to zřejmé potěšilo.

„Jsem rád, že to říkáš," odpověděl prostě. „Bylo by to špatné,

kdybyste měli zlé úmysly. Špatné pro nás."

Perry zpozorněl.

„Špatné pro vás?"

„Ano. Já jsem Okra, ten druhý je Karr."

Perryho zmátla náhlá změna tématu.

„Špatné pro vás, říkal jsi," zkoušel se vrátit k problému.

„Ano," odpověděl Okra. „Na palubě téhle lodi je nás dvacet." Ted' se rozpovídal, asi už překonal leknutí. „Brzy nás uvidíte všechny. Navedeme loď na konečný kurz a za pár hpdin budeme u cíle." Zřejmě se na to těšil. „A pak bude konec vši té bídy!"

Perry se krátce podíval na Arkonidana. Atlan zavrtěl hlavou. Nemělo smysl opakovat otázku. Hlavoun ji buď nechápal, nebo neměl chuť na ni odpovídat.

„Ted' půjdeme," řekl Okra. „Ostatní čekají."

Na svých krátkých, tenkých nožkách přeběhl místnost překvapivě rychle. Dveře, které se zavřely za Melbarem a Mory, se před ním otevřely.

Perry se podíval, co je za nimi, a zamrazilo ho. Místo tmavé chodby se ted' za dveřmi prostírala jasně osvětlená kruhová místnost. Byla vybavená nábytkem, který byl zřejmě přizpůsoben tělesným rozměrům šesti zajatců. Nábytek Perry nikdy předtím neviděl, ale místnost dobře znal. Měla pět metrů v průměru a byla to táž, ve které pobývali od startu lodi.

Ozvaly se výkřiky překvapení, ale Perry svým lidem naznačil, aby mlčeli. Sám se ještě nechápavě díval na kulatý stůl se šesti židlemi, který sem Hlavouni bůhvíjak nastěhovali. Podél kulatých stěn stála lehátka nezvyklého tvaru, ale určitě velmi pohodlná.

A začalo se to tu hemžit. Ve vzduchu se tvořily mlžné obláčky a zhmotňovaly se v Hlavouny. Jejich vzájemná podoba Perryho mátlá. Už by nedokázal říct, který z nich je Karr nebo Okra. Tvorové s kulatými hlavami si posedali na okraje lehátek, jen jeden zůstal stát u stolu.

„Promluvím k Pozemšťanům," oznámil jasným kovově znějícím hlasem. „Jsem Perk a velím téhle lodi. To já jsem vás zachránil z

planety, které říkáte Badun, a dopravil vás na planetu Lovely. Tam jsem vás pozoroval a rozhodl jsem, že jste ti, které hledáme."

Perrymu se opět vybavilo vše, co zažili od útěku z Badunu. Jasně viděl plápolavý svit, který jeho i druhy obklopil v jeskyních na Badunu a v posledním okamžiku je zachránil před hrůzami výbuchu planety. Znovu prožíval let do neznáma. Viděl odporné nestvůry na Lovely, které se snažily všem cizincům zakroutit krkem. Celé dny se se svými druhy ukrýval a třásl se o svůj život. Až nakonec sami přešli do ofenzívy a zjednali si respekt. Pak start z Lovely a let až do této chvíle...

Takže to všechno nebyl sen? To všechno předem naplánovali tihle tvorové s kulatými hlavami? Perry si přejel po čele. Pořád ještě mu unikaly souvislosti. Ještě nevěděl, proč to všechno Hlavouni podnikli.

Jedno na něj ale udělalo dojem. Jak obrovská musela být moc, jak neuvěřitelně pokročilá technika rasy, která zacházela s příslušníky všech galaktických druhů jako s figurkami, aniž postižení měli tu nejmenší možnost vzepřít se svému osudu. Jaké nepředstavitelné prostředky musí mít Hlavouni k dispozici!

Ale proč by jim mělo záležet na tom, aby unesli právě je?

Bleskla mu hlavou děsivá myšlenka. Třeba mají Hlavouni doma něco jako zoologickou zahradu, v níž vystavují různé druhy cizích ras!

Neměl čas dál o tom uvažovat. Perk pokračoval:

„Uvedli jsme vás do některých nepříjemných situací. Bylo to nezbytné. Do stejných situací byli postaveni i ti druzí, s nimiž jste se sešli na planetě Lovely. Vy jste nad všemi zvítězili, proto jsme vzali do lodi vás. Aniž jste nás viděli, pozorovali jsme vás dál. Zkoušeli jsme vás, ale vy jste ve všech zkouškách obstáli lépe, než jsme čekali. Teď změníme kurz lodi a vrátíme se co nejrychleji na Kahalo. Našli jsme, co jsme hledali." Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Potřebujeme vás, abyste nám pomohli v největším nebezpečí, jaké kdy našemu lidu hrozilo."

3.

Tak to tedy bylo. Bylo to neuvěřitelné, ale bylo to tak. Potřebovali

pomoc. Přes všechnu svou vyvinutou techniku potřebovali Hlavouni pomoc. Proto vyslali kosmickou loď, aby všude v Mléčné dráze pátrala po inteligentních tvorech. Zástupce všech druhů shromáždili na Lovely a pozorovali jejich boj o přežití. Podle jejich názoru jen vítěz jim může pomoci.

Pomoci proti komu - to ještě zůstávalo nejasné.

Perry brzy zjistil, že nemá smysl se Perka vyptávat. Vůdce Hlavounů, nebo Kahalů, jak si oni sami říkali, postupoval podle přesně stanoveného plánu. K němu patřilo i podávat zajatcům informace v určitém pořadí. Každý pokus přeskočit na jiné téma Perk prostě ignoroval. Přesto si Perry postupně vytvořil celkovou představu Kahalů jako prastaré rasy s technikou, která předčila každou jinou v Mléčné dráze. Nikdy nebyli bojovní, okruh jejich vlivu se omezil asi na dvacet planet. Byli uznáváni pro svou chytrost, jejich slovo platilo, kdekoli se objevili, a byli přesvědčení, že tomu tak bude pořád. Svou nadřazenost brali jako samozřejmou a žádné cizí názory neuznávali.

Perk provedl pasažéry po lodi. Její zařízení už přestalo být neviditelné, ale Pozemšťané z něj stejně nezmoudřeli, natolik se lišilo od všeho, nač byli zvyklí. Perk jim toho také moc nevysvětlil. Řekl například:

„Odtud se určují existenční data neznámých planet. K existenčním datům patří všechny informace, které musíme znát před přistáním na cizí planetě; jako průměrná teplota povrchu, nejvyšší výkyvy teploty, složení ovzduší, přítomnost nebezpečných bakterií, hustota planety, data jejího oběhu a mnohá jiná data.“

To bylo vše. Jakým způsobem se informace získají, o tom nemluvil, a když se ho na to Pěny přímo zeptal, nedostal odpověď. Záhadou se začal zabývat také André Noir. Během prohlídky se mu podařilo nenápadně se vcítit do myšlenek Kahalů, kteří je provázeli. Když nakonec vstoupili do prostorné haly plné přístrojů, a Perk prohlásil, tohle zeje řídicí centrála celé velké lodi, zatáhl André Perryho Rhodana stranou a sdělil mu:

„Pane, podle mého názoru oni sami nemají ani tušení, jak ty přístroje fungují.“

To byl ovšem zcela nový pohled na věc. Perry o postřehu Andrého nepochyboval. Kanálové tedy umějí hypertechniku v lodi používat, aniž jí doopravdy rozumějí. Jak je to možné?

Možnosti se nabízely dvě. Buď to byly jen nastrčené figury, které vyslali skuteční tvůrci této techniky, aby za ně tahali kaštany z ohně - nebo techniku vytvořili jejich předci, a kahalská rasa během staletí tak zdegenerovala, že ztratila veškeré technické vědomosti.

Perry se přikláněl spíše k druhé domněnce.

O genialitě tvůrců této techniky nemohly být pochyby. První zařízení na palubě, jehož funkci Perry sám pochopil, byla pohonná jednotka. Inteligentní tvor na planetě A musel svůj lineární pohon sestavit stejně jako tvor na planetě B, i když mezi sebou nebyli ve styku. Co ale Perryho nadchlo, byly rozměry pohonu. Byl to válec ne delší než pět metrů a široký dvacet centimetrů. Pozemské agregáty veliké jako čínžák byly proti němu neforemné obludy. Z Perkových stručných údajů vysvitlo, že tento pohonný válec, i když malý, výkonem daleko předčí pozemské motory.

Teď už se Perry díval na setkání s Kahaly jako na řízení osudu, které nakonec pomůže solárnímu impériu k dalekosáhlému pokroku v technologii. Nebojovali nadarmo, na Zemi se nevrátí s prázdnou.

O tom, že se vrátí, Perry vůbec nepochyboval. Plány Hlavounů neznal, a zatím ničím nenaznačili, že by měli v úmyslu svým zajatcům někdy dát zase svobodu. Perry ale uměl odhadnout situaci, a podle jeho zkušeností tahle vůbec nebyla bezvýchodná.

Od chvíle, kdy si prohlédl lineární pohon, už Perry Perkův výklad skoro nesledoval, to přenechal Atlanovi. Sám přemýšlel o Kahalech. Když už se jednou ukázali, zůstali viditelní. Neviditelnost tedy nebyla jejich normální stav. Asi byla vyvolána nějakým přístrojem, možná tou věcíčkou, kterou nosili na krku. Je to nejspíš vysoce výkonný deflektor. Perrymu bylo jasné, že takový deflektor by se jim výborně hodil při útěku.

Ještě jednu věc zjistil. Kahalové nebyli od přírody telepati. André to jednoznačně potvrdil. Své myšlenky přenášeli hypnomechanickým projektorem. Jejich poznatky o vědomí zajatců pramenily zřejmě z

psychosondy, provedené krátce po startu z Badunu, když byli zajatci nějaký čas v bezvědomí. Nebylo tedy nebezpečí, že by někdo z nich vyčetl Perryho myšlenky a plány.

Pak tu byl ještě poslední problém. Byla to otázka náhle se objevujících a mizejících stěn, otázka, jak se mohlo šest lidí, kteří se vydali různými chodbami, sejít v téže místnosti a jak je. možné, že tato místnost byla pokaždé na jiném konci lodě.

Perry se na to ptal Perka i jiných Kahalů, s nimiž se dal do řeči, ale odpověď byla vždycky stejná: „Chtěli jsme vás vyzkoušet. To byla součást plánu.”

Zřejmě se domnívali, že stačí vysvětlit motiv. Vůbec je nenapadlo, že by někoho mohla zajímat technika, již při provádění plánů používají. André to potvrdil. Nikdo z dotazovaných nevěděl víc, než že musí na určitém zařízení zmáčknout určitý knoflík, aby se objevila zeď nebo přemístil pokoj. Ukázali Pozemšťanům i ta zařízení, ale nedalo se na nich nic poznat.

Prohlídka lodi trvala pět hodin. Perry si utvrdil první dojem. Loď a její zařízení byly produkty techniky, která předčila každou jinou, jemu známou, o celá tisíciletí. Kdyby se podařilo zpřístupnit poznatky této techniky pozemským vědcům, bude solární impérium nenapadnutelné.

Teď přešel Perk k dalšímu bodu plánu. Začal zasvěcovat své hosty do jejich budoucí úlohy ochránců planety Kahalo. Došlo k tomu, když se vrátili do kruhové místnosti. Kromě zajatců a Perka tu byli jen Okra a Karr. Perk se nezdržoval úvody.

„Kahalo napadla cizí rasa,” řekl. „Jejím domovem je Floom, druhá planeta slunce Orbon, v jehož soustavě je Kahalo třetí. Floomové jsou početná barbarská rasa, kterým už jejich vlastní planeta nestačí. V soustavě slunce Orbon jsou obyvatelné jen ty dvě planety, Kahalo a Floom. Zcela přirozeně si proto Floomové vybrali jako cíl Kahalo. Mají strašné zbraně a jsou velmi krutí. Život inteligentní bytosti pro ně nemá žádnou cenu.

A především je jich tolik, že mohou postavit armády, z nichž každá je sama o sobě stejně početná jako obyvatelstvo Kabala. Invaze už probíhá třetí rok. Zatlačují nás. Floomové zřídili tři předmostí a tak je

opevnili, že jsou prakticky nedobytná. Pustoší naši rajskou planetu. Prostě nám nezbylo nic jiného, než vyrazit do Mléčné dráhy a hledat zástupce rasy, která je dost energická a ostřílená v bojích, aby nám pomohla." Poprvé zněl jeho hlas prosebně. „Budete mít k dispozici všechna zařízení na naší planetě, všechny vymoženosti naší techniky. Budeme vás uctívat jako hrdiny, kteří zachránili Kahalo. Splníme vám každé přání. . . Jenom nám pomozte!"

A najednou, jako by se zvedla opona, bylo Perrymu jasné, v čem je hlavní potíží Kahalů. Najednou věděl, proč neodrazili Flooty. Věděl to, už když si prohlíželi loď, jen si teprve teď uvědomil souvislosti.

Na palubě obrovské lodi nebyla ani jediná zbraň.

Kahalové nechali své zajatce o samotě, když je Perry ujistil, že jejich planetě pomohou.

Perry začal rozebírat a hodnotit situaci. On jediný si všiml, že chybějí zbraně. Ani pozorný Atlan si to neuvědomil.

„To tedy znamená," prohlásil suše Bully, „že máme jít na Flooty s holýma rukama."

Atlan udělal odmítavé gesto.

„Nepospíchej tolik!" zvolal. „Dobrá, na palubě téhle lodi žádné zbraně nejsou. Ale znamená to, že nejsou ani na Kabalu?"

Rozhlédl se po ostatních.

„Ano," řekl klidně Perry.

Všichni se na něj podívali.

„Nenapadá mě žádný důvod," vysvětloval Perry, „proč by civilizace, která vlastní zbraně, nevyzbrojila svou kosmickou loď. Při které příležitosti je větší riziko nebezpečí, než při mezihvězdném letu?"

„To zní logicky," připustil Arkonidan.

Bully si netrpělivě odkašlal.

„Tak co budeme dělat?"

„Nemohli bychom se zmocnit lodě a odletět, ještě než se dostaneme na Kahalo?" zeptala se Mory.

Bully se mečivě zasmál. Také Melbar Kasom stěží potlačoval veselí. Perry však zůstal vážný.

„Také jsem na to myslel," přiznal, a Mory se vítězně podívala na Bullyho. „Nevím ale, jak bychom bez Kahalů zvládli řízení. Kdybychom se pokusili zmocnit se lodi, podstoupíme větší riziko, než když přistaneme na Kahalů a vypořádáme se s Flooty."

Mory byla očividně potěšená, že se o jejím návrhu aspoň diskutuje.

„Nezbývá nám nic jiného, než začít na Kahalů vyrábět zbraně ve velkém," pokračoval Perry. Rychle rozvíjel svou myšlenku: „Určitě byla doba, kdy Kahalové zbraně vyráběli a používali. Třeba se ještě zachovaly nějaké staré zbrojovky. Pak musíme Kabaly vycvičit v používání nových zbraní. To bude asi nejtěžší úkol. Rasa, která si během tisíciletí odvykla používat zbraně, bude asi jejich používání odsuzovat jako nemorální.

Největší otázkou ale je, kolik času vlastně máme na provedení plánu. Perk líčil situaci na Kahalů ve velmi černých barvách. Doufám, že nadsazoval."

„Jestli ale mluvil pravdu," chytil se toho hned Bully, „tak v tom vězíme až po uši, ne?"

Perry pokrčil rameny.

„Hodně záleží také na tom," ujal se slova Atlan, „na jakém stupni vývoje civilizace jsou Flootové. Jaké mají zbraně?"

„Přeppravují milionové armády z jedné planety na druhou," připomněl Melbar. „To vypadá na dost vyspělou civilizaci."

Perry přikývl.

„A nejen to. Kdyby to byli primitivové, stačily by na ně Kahalům jejich představovací stěny nebo schopnost udělat se neviditelnými. Ne, jsem si jistý, že Flootové jsou rasa na vysokém stupni vývoje. Kahalové se na ně nedostali. Možná Flootové používají energetické ochranné štíty."

Nakonec uzavřeli diskusi a uložili se ke spánku. Malá postranní místnost, kde přespávala Mory, už byla také pohodlně zařízena. Ložnice mužů na druhé straně byla vybavena spartansky.

Perry si vzal první hlídku. Neobával se nebezpečí, ale někdo musel zůstat vzhůru pro případ něčeho neobvyklého - například kdyby přistávali. Podle Perka už to mělo být zanedlouho.

Mory si šla lehnout poslední. Perry ji vyprovodil ke dveřím. Najednou měl chuť trochu ji utěšit. Položil jí ruku na rameno. Mory k němu vzhledla velkýma očima.

„Bojíte se?“ zeptal se.

„Trochu," přiznala.

„Není třeba," řekl jemně. „Jste ve společnosti odborníků."

„Odborníků?"

„Ano, na to, jak se dostat z obtížné situace." "

„Díky," řekla prostě Mory a políbila ho.

Stalo se, co Perry čekal. Ani ne po hodině oznámil kovový hlas ze vzduchu, že loď bude přistávat.

„Kdo se mnou mluví?" zvolal Perry. „Perk?"

Byl si jistý, že mikrofon přenesl jeho otázku. Odpověď přišla vzápětí.

„Ano, Perk."

„Poslyš, jestli vám máme pomoci, potřebujeme mít trochu přehled. Chtěli bychom se dívat na přistávání, moji druzi a já."

Perk souhlasil. Perry čekal, že ho vyzve, aby přišel do velitelské kabiny. Místo toho se polovina zaoblené stěny proměnila v obrovskou panoramatickou obrazovku. Zároveň se ztlumilo osvětlení, aby byl obraz zřetelnější.

Perry se zadíval do hustého hemžení hvězdné oblohy ve středu Mléčné dráhy. Místa byly světelné body tak blízko u sebe, že budily dojem jednolitě stěny světla. Zatím se nedalo rozeznat, ke které hvězdě loď míří. Obraz se rychle měnil.

Perry rychle probudil své druhy. Když se shromáždili v kruhové místnosti, odlišovala se už od změní hvězd jedna natolik, že vypadala jako žlutá kulička v popředí.

Zajatci pozorně sledovali všechny fáze přistání, které probíhalo tak lehce a hravě jako zaparkování auta u chodníku. Kahalo se objevilo ve výhledu jako zářivá modrozelená koule. Byly vidět podrobnosti na povrchu, rozlehlé plochy moří, velké zelené roviny a tyrkysové zbarvené skvrny lesů. Byla to krásná planeta. Z obrazu vyzařoval mír

a pohoda.

Města tu nebyla. Perry si to uvědomil až po chvíli, když si napřed lámal hlavu, co na obraze chybí. Nezasvěcený pozorovatel by pokládal Kahalo za neobydlenou planetu. V podstatě to ale nebylo nic překvapivého. Města byla záležitostí raného a středního vývojového stupně. V pozdějších stadiích je lidé opouštěli a rozptylovali se po venkově.

Lod' rychle klesala. Perry si všiml svítivého pruhu, který přímou čarou protínal travnaté plochy. Předpokládal, že je to naváděcí pruh pro kluzáky. Kanálové už nepotřebovali ani silnice.

Jeho pozornost upoutala vyvýšenina po pravé straně. Proti slunci rozeznal jen její obrysy. Připadalo mu to jako nějaká ruina. Dál ji sledovat nemohl. Lod' přistála.

Perk zřejmě pospíchal. Ozval se hned v okamžiku, kdy lod' dosedla.

„Nezůstaneme tady dlouho. Tohle území je nebezpečné. Chci vám jen něco ukázat. Vyjděte dveřmi na hlavní chodbu.“

Bez váhání poslechli. Místo hlavní chodby uviděli za dveřmi velkou výstupní komoru. Východ byl dokořán a vanul jím dovnitř teplý vánek plný vůní. Nikoho už to nepřekvapilo, Kahalové takové triky prováděli. Víc je udivoval pohled na rovinu porostlou vysokou travou a zaplavenou sluncem. Válcovitý trup lodi na ní spočíval horizontálně. Lod' byla asi dvacet metrů nad zemí, od východu se svažoval dopravní pás. Byl to jen pruh blýskající se energie, ale když na něj Perry opatrně stoupl, odnesl ho rychle dolů jako pohyblivé schody. Ostatní Perryho následovali.

„Prohlédněte si pahorek před vámi!“ ozval se Perk odněkud ze vzduchu. „Je to svědectví násilí Flooků, kterému je vystavena naše planeta.“

Perry poznal obrysy ruiny, kterou viděl už na obrazovce v lodi. Pahorek byl odtud asi tři sta metrů.

Bully se překvapeně ohlédl.

„To má Perk takový strach, že se ani neodváží na krok z lodi?“

Perry kráčel k ruině trávou vysokou po kolena. Vzduch byl příjemně teplý, lehký vánek pohyboval stébly. V kláscích bzučel

hmyz. Byl to obraz klidného léta. Nikdo si neuměl představit, že by odněkud hrozilo nebezpečí. Přesto se Perk bál. Perry to bral jako výstrahu a ostražitě se rozhlížel.

Když se ale konečně dostal k úpatí pahorku, zapomněl na opatrnost. Překvapeně si prohlížel předmět, který před ním ležel. Zřejmě dopadl na zem velmi prudce. Přitom vyhloubil kráter, v němž vžela jeho přední část. Zadní díl vyčníval do výše. Perry odhadl, že ta věc tu není déle než dva roky.

Byl to veliký letoun, asi pro pět set pasažérů. Jedno křídlo bylo utržené a viselo k zemi, druhé ještě trčelo do vzduchu. Trup byl po straně roztržený. Perry nahlédl dovnitř. Viděl zbytky stěn a stropu a lavic k sezení. Po pasažérech nebylo ani stopy.

Perry se otočil.

„To je bezpochyby jeden z letounů, v kterých přistávají Flookové. Co tomu říkáte?"

Bully se zakoktal, když ukazoval na tupou zád' a na válec, který z ní vyčníval těsně pod odlomeným křídlem. „To je... to je přece..."

Atlan přikývl. „No dobrá," řekl klidně, „každý se může mýlit."

Mory se bezradně dívala z jednoho na druhého.

„Jak to? Oč jde? Kdo se zmýlil?"

„Vzpomínáte si na naši diskusi o stupni civilizace Flooků?" připomněl jí Perry.

Mory mlčky přikývla.

„Podívejte se tamhle! Vidíte tu tupou zád' a ten válec pod křídlem? Tohle je tryskový letoun, poháněný chemickým palivem. Takové prostředky existovaly na Zemi před třemi sty padesáti let."

4.

Perkův hlas je vyzval k návratu. Perry se ještě poohlédl, jestli by nenašel nějaké stopy po zmizelých pasažérech. Zvedl ze země oválnou, lehce vyklenutou destičku z tvrdé hmoty, velkou jako dlaň. Její funkci nedovedl určit.

Vrátili se do lodi a ta hned odstartovala. Perk jim sdělil, že je teď

zavede k nejstaršímu členovi ústřední rady. Letěli nízko nad planetou a mohli ji pozorovat, ale soustředili se na otázku, jak pomohou Kahalům. Perry měl radost z poznatku, že Flootové jsou na tak nízkém stupni vývoje. Bude jistě snadné je ovládnout. Pak ho ale zarazila, otázka, proč to tedy neudělali Kahalové sami? Proč se nebránili?

Dalo se to vysvětlit jenom tím, že se Kahalové vůbec v bojování nevyznali. Jejich rasa vedla válku naposled před tisíci, možná statisíci let. Pak už žili v míru. V době, kdy na Kahalu ještě zbraně byly, nepředstavovali Flootové žádné nebezpečí.

Perry a jeho druhové by tedy marně hledali u Kahalu jakoukoli pomoc. Budou odkázáni jen sami na sebe.

Loď přistála u lesíka, v jehož stínu stála nízká budova bez oken. Perk je vyzval, aby vystoupili. Tentokrát sahal světelný pruh energie od východu z lodi až k domu. Perk vystoupil s nimi v doprovodu svých věrných, Okry a Karra. Jedna stěna domu náhle zmizela a pás je vysadil v místnosti, která vypadala jako hala. Podlaha byla z měkké hmoty podobné pozemskému koberci. Perk se nesnažil někoho přivolat, prostě zůstal stát a čekal.

Ze zadní stěny najednou vystoupila postava čtvrtého Kahala. Perk mu zřejmě něco sděloval, protože jeho tvář se pohybovala ve vzrušených grimasách, i když nic nebylo slyšet. Mezi sebou se Kahalové zřejmě dorozumívali telepaticky. Rozhovor trval asi deset minut. Okra a Karr se uctivě drželi stranou. Nakonec se Perk obrátil k Perrymu.

„Ctihodný radní Hant je informován o událostech. Teď k vám promluví.“

Přístroj, který měl Hant jako ostatní Kahalové zavěšený na krku, tlumočil jeho myšlenky v plynulém interkosmu. Když Hant domluvil, zase se rozplynul a Perk prohlásil: „Teď se odebereme do mého domu, abychom provedli nutné přípravy k vašemu úkolu.“

Bully tlumeně zaklel.

„Už bych si rád konečně odpočinul,“ vrčel.

„Žádný strach,“ uklidňoval ho Perk. „Bude to pohodlná cesta.“

Zvedl krátkou paži a rukou s šesti prsty udělal podivné gesto. Perry cítil, že se najednou vznesl do výšky, a když se překvapeně rozhlédl, zjistil, že všechno kolem se schovalo do mlhy. Trvalo to jen jednu nebo dvě vteřiny, pak se mlha rozplynula a byli zase uprostřed místnosti podobné hale. Jenom to nebyla táž místnost.

Mory překvapením vykřikla.

„To je můj dům," oznámil Perk. „Zabere nám asi několik hodin, než všechno probereme. Nemám tu nábytek pro vaše rozměry, ale podlaha je měkká. Můžete si sednout."

„To bych udělal tak jako tak," zabručel Bully a prostě se natáhl.

Během rozpravy Perry odkryl další charakteristický rys povahy Kahalu. Příliš nehýřili nápady, ale zato byli systematictí. Dvě hodiny Perk probíral současnou situaci na Kahalu a nevynechal jediný detail. Perry teď věděl o válce s Flooty tolik, jako by se jí od počátku účastnil.

Pak líčil Perk pozoruhodnosti planety. Jak Perry předpokládal, zdejší klima je plně automaticky řízeno. Silnice kolem planety nahrazovaly svítivé pruhy, kterých si Perry už předtím všiml. Obyčejní obyvatelé používali k přepravě kluzáky, jak se dopravovala horní vrstva, to si Perry s ostatními vyzkoušel před chvílí.

Nakonec je Perk ujistil, že na Kahalu udělají všechno, aby cizince v technickém směru podpořili. O zbraních se nezmínil ani jednou. Bude s nimi ve styku, ať budou na Kahalu kdekoliv. Všechno, co budou potřebovat, bez prodlení dostanou.

Perry se na nic neptal. Byl unavený. Zítra je taky den. Nejdřív si potřebují pár hodin odpočinout. Chtěl Perka požádat o několik výkonných kluzáků a malou kosmickou loď, aby mohl Flootům odříznout přísun posíl.

Perk poznal, že jsou hosté unavení. Každému vykázal samostatnou ložnici, kterou zatím neviditelné ruce vybavily lůžky vhodné velikosti. I pro obrovitého Melbara byla připravena postel, která ho pohodlně unesla. Pokoje byly malé a bez oken. Nic jiného než lehátka v nich nebylo. Těm šesti to ale nevadilo. Natáhli se do měkkých polštářů a okamžitě usnuli.

Perryho probudil jasný záblesk. Oslnžené mžoural a chtěl vstát, ale zjistil, že ho tělo neposlouchá. Připadalo mu, že se vznáší. Pokoj, v němž spal, zmizel.

Místo toho se před ním rozprostírala rovina ozářená sluncem. Letěl nad ní. Pod ním se vlnila tráva ve větru. Na obzoru uviděl řadu zvláštních budov. Rychle rostly, jak se k nim přibližoval. Zjistil, že se tyčí aspoň do výše pěti set metrů. Byly to mohutné pyramidy s hladkými stěnami z načervenalého materiálu, který se ve slunci třpytil.

Perry teď stoupal vysoko nad vrcholky pyramid, až viděl, že stojí v rozích pravidelného šestiúhelníku obehnaného bílým kruhem, který měl podle jeho odhadu asi dva kilometry v průměru.

Užasle pozoroval obraz pod sebou. Promluvil k němu hlas.

„Poslyš, cizince! Jenom ty se dozvíš, jak je to s Velkým Kahalem. Toto je střed světa. Odtud vycházejí mocné síly, které vládnou Kahalu. Před nekonečně dlouhou dobou tady panovali bozi. Není na světě nic staršího než Velký Kahal.“

Hlas se odmlčel a mezi pyramidami náhle zazářila stěna světle všech barev. Rozprostřela se jako koberec po celé ploše kruhu, pak se stáhla ke středu a zmizela v ohnivém záblesku.

„Jenom vyvolený smí překročit hranici kruhu,“ pokračoval hlas. „Jinak by ho světlo zničilo. Tady sídlí tajemné síly.“

Světelná stěna vzplála podruhé. Petry strnul, když viděl takovou obrovskou energii, která pod ním elegantně hrála všemi barvami.

„Kahalové už se dostali za stádium, kdy mohli oplácet násilí násilím. Každá rasa jednou opustí primitivní stav, pokud není dříve vyhlazena. Až dosud měli Kahalové jedinou možnost obrany před brutálními útočníky: Velký Kahal a jeho kruh smrti, do něhož nikdo nepovolaný nesmí vstoupit. Nalákali nepřitele sem a nechali ho vkročit do kruhu. Celé hordy Flootů tak již byly zničeny. Několikrát tento plán vyšel, ale jednoho mrtvého Floota nahradily desítky živých. Jenom sám Velký Kahal nemohl Kahalo zachránit. Zapamatuj si to, cizince, a nech si tajemství velké svatyně pro sebe!“

Perry se zase rozletěl. Vzdaloval se tak rychle, až se mu zatočila

hlava. Když se probрал, ležel na lůžku v Perkově domě.

Uvažoval o příhodě. Bezpochyby právě vnímal telepatický přenos, kterým ho Perk nebo někdo jiný informoval o Velkém Kahalovi. Když jim Perk udílel instrukce, nezmínil se o něm, Kahalům tedy skutečně záleželo na utajení svatyně.

Perryho by zajímalo, co se doopravdy ukrývá za šesti pyramidami. Kde se bere to ohromné množství energie? Jakému účelu slouží tohle obrovské zařízení?

Přesto, že měl hlavu plnou myšlenek, brzy zase usnul. Spal tvrdě a když se ráno probudil, cítil se odpočatý. Ještě než otevřel oči, vzpomínal, co všechno bude od Perka požadovat. Rozespale se otočil na bok a zaslechl podivný šramot.

Udiveně se rozhlédl a seznal, že leží v mělké prohlubni plné vyhrátého písku, na jejíchž okrajích vlaje ve větru tráva.

Tak rychle vyskočil na nohy málokdy. Automaticky sáhl k pasu po zbrani a uklidnil se, když ji našel na svém místě. Když teď stál, viděl přes okraje prohlubně. Písečná půda řídce porostlá trávou se před ním zvolna snižovala a pak náhle končila hranou, za níž bylo jen modré nebe. Vpravo a vlevo čněly do výše příkré skalní stěny, a když se Perry otočil, zjistil, že je na úpatí mohutné horské stěny, na jejímž vrcholku svítil ve slunci věčný sníh. Plošinu, na které byl, odhadoval tak na dvě stě krát dvě stě metrů.

Vyskočil z prohlubně a prošel se kolem. Prohlubní podobných té, v níž se probudil, tu bylo víc. Vypadalo to jako stopy po dolování. V pěti z nich leželi spáči, na něž překvapení teprve čekalo.

Když je probudil, trvalo chvíli, než si zvykli na nové prostředí.

„Brzy se to vysvětlí," tvrdil Perry. „Kahalové nás sem přece nepozvali jen proto, aby nás v noci vysadili někde v zemi nikoho."

„Zcela správně, přáteli," odpověděl hlas ze vzduchu. „To já, Perk, jsem vás přenesl na tohle místo, když jste spali. Jste teď na jižním pobřeží hlavní pevniny. Z okraje plošiny uvidíte dole pod sebou Mys sedmi mudrců. Máte k dispozici kluzák, najdete ho v rozsedlině skalní stěny. Když budete potřebovat pomoc nebo radu, obraťte se na mne!"

Zvědavě došli k okraji plošiny. Pod nimi svisle spadala skalní stěna dál do hloubky asi dvou nebo tří set metrů a končila úzkým pruhem písčné pláže, kterou zaplavovalo moře svítivou pěnou. Vpravo a vlevo se skalní stěny táhly dál do moře a vytvářely tak malý fjord, z něhož nebylo vidět do stran. Výhled byl jen dopředu na nekonečnou modrou plochu moře. Vlevo se táhl do moře úzký pruh pevniny, jeho vzdálenost bylo těžké odhadnout. To byl Mys sedmi mudrců.

Sestoupili do rozsedliny. Našli tam světlešedé vejce, dlouhé asi pět metrů. Jeho horní část byla průhledná. Uvnitř bylo vpředu pohodlné polštářované křeslo pro pilota, za ním stály lavice. Do kluzáku by se pohodlně vešlo patnáct lidí. Zařízení bylo přizpůsobeno rozměrům Pozemšťanů.

Perry si sedl do křesla pilota. Páky byly označeny šipkami. Když pohnul pákou, jejíž šipka ukazovala vzhůru, kluzák se poslušně vznesl. Perry s ním vyletěl z rozsedliny a přistál na plošině. Vysvětlil ostatním svůj plán.

„Nejdřív se toho musíme co nejvíc dovědět o Flootech," řekl. „A podle Perkových informací leží jejich nejmohutnější předmostí jen deset kilometrů od Mysu sedmi mudrců."

Když kluzák vyletěl z fjordu, k východu se jim otevřel pohled na plochou část pobřeží. Krajina tu byla hustě zalesněná. Od severu přitékala mohutná řeka a ústila do moře širokou deltou. Žádná lidská obydli nebyla v dohledu. Podle informací od Perka to byla řeka Namé, v jejíž deltě leželo předmostí Flootů.

Perry zastavil kluzák a nechal ho vznášet se ve vzduchu. Flootům by při pohledu z delty splýnul s pozadím šedých skal. Ostatně sotva měli důvod pozorovat skály. Jejich tábor by se dal napadnout jedině z moře.

Při svých úvahách se Perry mimoděk dotkl něčeho tvrdého, co měl v kapse. Vytáhl to. Byla to černá skořápka, kterou sebral u ztroskotaného letounu a rychle na ni zapomněl.

„Co je to?" zeptal se Bully.

„Nevím," řekl Perry. „Podívej se sám." Podal mu předmět a

vysvětlil, kde jej našel.

Atlan pohladil prsty tvrdý materiál a svažtil čelo.

„Něco mě napadá," zamumlal temně.

„Ano, mě taky," prohlásil Perry.

„Není to přesně totéž, ale je to velmi podobné," řekl Atlan.

„Podobné čemu?" ptala se netrpělivě Mory.

„Chitinu," odpověděl Perry. „Krovkám brouků."

Bully zasténal.

„Propána! Snad ne zase inteligentní hmyz!"

5.

Zatím nebylo nic jisté. Vzdálenost byla příliš velká, než aby rozeznali podrobnosti. Podle Perryho nálezu mohli jen hádat, že Flootové jsou ve skutečnosti inteligentní hmyz, velké mouchy, kobylky nebo něco podobného.

V Mléčné dráze bylo plno takových tvorů, byli dokonce početnější než tvorové humanoidní. Lidé si na ně ale prostě nemohli zvyknout, vždycky k nim cítili odpor.

Perry už chtěl otočit kluzák a vrátit se na plošinu, když zvenku uslyšeli vzdálené hřmění. Průhledný kryt kabiny je tlumil, ale i tak bylo mohutné a stále sílilo. Najednou řekl André:

„Cítím je. Blíží se shora."

Všichni vzhledli. Na modré obloze se objevily rychle rostoucí body. Byla to nejméně stovka výsadkových letounů. Letěly v sevřené formaci, jen dva se držely vpředu. To byli zřejmě průvodci, kteří se na Kahalu vyznali. Před deltou začaly přední dva letouny brzdit zpětnými tryskami a přistály naplocho na hladině moře. Ostatní letouny následovaly jejich příklad. Všude vířily bílé fontány, jak jeden člun za druhým dopadal do vody. Byl to zřejmě obvyklý způsob, jak Flootové přistávali.

Letouny se hned začaly vyprazdňovat. Nepřetržitý proud neznámých tvorů, kteří odtud vypadali jako tečky, se valil mělčinou od místa přistání ke břehu. Byl tak hustý, že zakryl modrou zeleň moře.

„Tři sta mužů v jednom člunu," mumlal si Bully. „Sto člunů - to je třicet tisíc mužů."

„Na životě jednotlivce jim zřejmě nezáleží," uvažoval Atlan. „Rád bych věděl, kolik jich zahynulo při tom drsném přistávání."

„Zaplaví celou planetu," řekl Perry, „jestli je nezastavíme." Ohlédl se a viděl, že mutant André sedí skrčený se zavřenýma očima a tiskne si ruce ke spánkům. „Co je ti?"

André zvedl hlavu. „Už je to dobré," mávl rukou. Oči měl podlité krví. „Už se pomalu uklidňují."

„Kdo oni?" chtěl vědět Bully.

„Floodové. Telepati nejsou, ale vyzařují své vjemy i na velkou vzdálenost. Bylo to strašné."

„Co?" ptal se Bully.

„Jejich bojovnost. Jejich divoké nadšení. S tou energií, kterou mají v sobě, by mohli zničit nepřítele už jenom pohledem!"

Po návratu na plošinu Perry zavolal Perka, stačilo jen vyslovit jeho jméno, a požádal ho o malou kosmickou loď a několik skafandrů. Obojí tu bylo vzápětí. Loď byla čokkovitého tvaru a měla asi patnáct metrů v průměru a čtyři metry na výšku.

Perry měl už plán promyšlený a nechtěl ztrácet čas. Rychle s Allanem prohlédli vnitřek lodi. Pohonná jednotka byla oddělena a nebyl k ní přístup. Zabírala jen malou část lodi. Zbytek tvořila velká hala s klenutým stropem, který tvořila obrazovka, která vypadala jako okno. Pilot měl k dispozici ještě řadu malých monitorů, na nichž mohl sledovat okolí. Perry s údivem shledal, že ovládání je popsáno v interkosmu.

Atlan zatím prohlížel zbytek haly, kde byla řada sedadel.

„Nejsou tu ochranné obleky," zjistil.

Perry se usmál. „Zřejmě je nebudeme potřebovat. Mají něco zvláštního, čemu říkají individuální štít." Mumlal si texty popisek k jednotlivým tlačítkům. „Štít... muž ven... výstup uzavřen... To je dostatečně jasné, ne?"

Atlan se rozmáchl jako na divadle.

„Pro tvého ducha jistě, První Administrátore," deklamoval. „Tobě jsou jasná všechna tajemství vesmíru."

„Tak si koukej takového ducha taky opatřit," radil mu Perry suše. „Ty totiž s touhle lodí poletíš."

„Ale!" vyhrkl překvapeně Atlan.

„Ty a Bully," doplnil Perry. Pak vyložil Arkonidanovi svůj záměr. Atlan pozorně poslouchal a ke konci výkladu se začal usmívat.

Ve srovnání s neskutečnými zmatky na povrchu planety Kahalo připadal Bullymu nekonečný, vesmírný prostor se zářivým mořem hvězd jako důvěrně známá krajina.

Seděl uprostřed klenuté haly lodi na křesle pro pasažéry a obrovská obrazovka nad jeho hlavou v něm budila dojem, že se vznáší bez ochrany v kosmu. Před sebou viděl dlouhá, úzká záda Atlana, který seděl v křesle pilota a mlčky řídil. Bully věděl jen to, že jsou někde na půl cesty mezi Kahalem a Flootem. Atlan nechal loď naplno, skoro to vypadalo, že jejich cílem není planeta Floot, ale nějaké místo blíž.

Najednou se Atlan probral ze své strnulosti. „Tady jsou," prohlásil a natočil jednu z menších obrazovek před sebou tak, aby na ni Bully viděl. Na její temně modré ploše se ukázala řada jasných bodů. Byla to zřejmě obrazovka radaru.

„Kdo?" ptal se Bully.

„Flootové," vysvětlil Atlan. „Další přísun posil."

Bully vstal.

„Všechny posádky k dělům!" vykřikl. „Nepřítel zaměřen! Připravit k palbě! Vyčkat na pokyn velitele! Konec."

Atlan se smál. „Takhle by se nám to líbilo, co? Jenže tentokrát na to musíme trochu jinak."

„Správně," zavrčel Bully. „Tentokrát se k nim protáhneme obrazovkou do velitelské kabiny a vlastním rukama zakroutíme jejich veliteli krkem."

Atlan zavrtěl hlavou. „Přece jsi je viděl přistávat na Kabalu. Myslíš, že ty letouny mohou použít znova?"

„Proč ne? Stačí je vytáhnout na suchou zem, nechat vyschnout a znova natankovat."

„Aha. A jak dlouho jim to bude trvat?"

„Copak já vím? Pár dní, nebo i déle, podle toho..."

Atlan ho přerušil. „Jenže Flootové pospíchají. Musí svá vojska vysadit co nejrychleji. Kdyby chtěli výsadkové letouny znova použít, zřídili by přistávací plochu na pevné zemi. Místo toho nechávají čluny v moři. Zatím je na nic nepotřebují. Každá další flotila si veze své vlastní výsadkové letouny."

Bully chtěl něco namítnout, ale než otevřel ústa, pochopil.

„Floot je dost malá planeta s nevelkou přitažlivostí, že?" ptal se.

„Právě. Pro Flooty je mnohem hospodárnější vybavit každou flotilu čluny, které jsou natankované jen pro přistání, ale ne pro zpáteční start z Kahala."

Bully se poškrábal na hlavě.

„Chápu," zabručel. „Nosnými raketami vystřelí díly letounů z Flootu na oběžnou dráhu, tam je flotila posbírá a cestou je sestaví..."

Atlan zvedl ruku.

„Už se nemusíme dohadovat," zvolal. „Tady jsou!"

Na jedné z obrazovek zvětšil obraz flotily, kterou předtím zaměřil jako body na radaru. Oba se užasle dívali na nejpodivnější procesí, jaké kdy viděli.

Byl to svaz dvaceti kosmických lodí. Musely to být kosmické lodě, i když spíše vypadaly jako mohutné vrtné věže, sestavené z tyčí a vzpěr. Nebyly stavěny na vstup do atmosféry planety, zůstávaly zřejmě trvale v kosmu a byly zásobovány z povrchu planety. Jejich velikost bylo těžké odhadnout. Ve vesmírném prostoru nebylo s čím je porovnat. Každá táhla za sebou, jako dětský drak svůj papírový ocas, dlouhý řetěz výsadkových člunů, které se matně leskly ve žlutém svitu slunce Orbon. Za každou kosmickou lodí jich bylo padesát.

„Smontovali je za letu," řekl tiše Atlan. Zvětšil obraz ještě víc. Mezi dvěma výsadkovými čluny se ukázala rovná čára. „Táhnou je za sebou na lanech! Přirozeně, vzhledem k beztláži v kosmu jim nic nehrozí.

A než začnou brzdit, nastoupí do člunů posádky a odpojí se."

Bully zamyšleně přikývl.

„Jestli je to tak," zamručel, „uděláme jim tlustou čáru přes

rozpočet."

Zatajil dech, když se stěna náhle otevřela. Na vteřinu měl pocit, že se ho dotkl mrazivý chlad vesmíru. Ale byl to jen prchavý dojem. Bully se ještě ohlédl po Atlanovi a vyšvihl se ven. Odrazil se od hrany výstupu. Ten impulz ho pomalu přibližoval k výsadkovému člunu, který se vznášel asi sto metrů před ním. Byl to poslední člun v levé krajní řadě.

Osobní ochranný štít byl velmi účinný. Bully se cítil úplně stejně, jako by ještě byl na Kabalu.

Nataženýma rukama se zarazil o kulatý bok výsadkového člunu. Pomalu se posunoval dopředu, až dosáhl na lano, které spojovalo čluny navzájem a poutalo je k lodi, a pak pokračoval stále dopředu. K prvnímu člunu v řadě měl nejméně deset kilometrů.

Nikde se nic nehýbalo. Atlan měl pravdu, čluny byly zatím prázdné. Bully se uklidnil a vrátila se mu rozvaha. Pustil se lana a vytáhl svou zbraň. Vystřelil paprsek za sebe, a zpětný ráz mu dodal rychlost. Občas korigoval směr krátkými výstřely a tak se ani ne za dvacet minut dostal na špici řetězu. Před ním byla mohutná zád' kosmické lodi.

Bully se dal do práce. Asi padesát metrů před příd' prvního člunu přepálil závěsné lano jediným výstřelem z paprskometu. Oba konce se odpojily, ale na pohybu výsadkových člunů se nic nezměnilo.

Bully se přemístil k dalšímu řetězu člunů, asi padesát kilometrů vzdálenému, a pokračoval ve svém díle. Odpojil druhý řetěz, pak třetí, čtvrtý... Čas mu rychle ubíhal. A už se dostal k poslednímu řetězu člunů. Přidržel se lana a ohlédl se na dílo, které měl za sebou. Mohl být spokojen.

Najednou ho varoval pocit nebezpečí. Na zádi deváté lodi uviděl tři postavy. Nevěděl, jestli už ho zpozorovali, ale uvědomil si, že si teď musí pospíšet. Byl tak rozrušený, že prvním výstřelem lano minul. Zlostně zaklel. Ten záblesk Flookům určitě neušel.

Chystal se k dalšímu výstřelu, ale najednou ucítil silný náraz do zad. Mrštilo jím to dopředu, přitom zakopl o lano a bláznivě se

roztočil. Všechno mu splývalo. Ztrácel orientaci a začalo se mu dělat špatně. Musí to otáčení zastavit!

Nazdařbůh natáhl ruku s paprskometem do strany a vystřelil. To pomohlo. Otáčení se zastavilo a Bully uviděl, že se vzdálil několik kilometrů od posledního řetězu člunů. Tři

Flootové v neforemných skafandrech ho pronásledovali. Také oni urychlovali svůj pohyb krátkými výstřely.

Bullymu bylo jasné, že se teď nemůže pouštět do přestřelky. Musí se co nejrychleji vrátit k poslednímu lanu a dokončit svou práci. Výstřelem se dostal pod Flooty a zpátky k lanu. Když se ohlédl, Flootové teprve brzdili a obraceli. Manévrem získal aspoň půl minuty. Neměl čas se u lana zastavovat. V letu pečlivě namířil a stiskl. Vykřikl nadšením, když viděl, že i poslední lano se rozpojilo.

V té chvíli ho zasáhla řada výstřelů ze zbraní Flootů, ale to jen urychlilo jeho let. V dálce viděl nepatrnou skvrnku Atlanovy lodi, která mu letěla vstříc. Flootové zůstali daleko za ním. Asi se teď pokoušejí opravit lana. Bully se škodolibě zašklebil. Každý jeho výstřel roztavil aspoň dva metry lana. Nebudou to mít snadné.

Vrátil se do čochovité lodi stejným způsobem, jak ji opustil. Atlan se k němu otočil od řídicího pultu.

„Potíže?“ zeptal se.

Bully pohladil hlaveň své zbraně.

„I kdepak,“ odpověděl, „ani trochu. Ale měli bychom tu práci dodělat rychle, Flootové už jsou dost nervózní.“

Atlan se na nic neptal. Zamířil přímo na první z krajní řady člunů a dotkl se jeho boku. Velký člun se nechal lehce odtlačit stranou a značnou rychlostí narazil do další řady, ta také vybočila z kurzu a srazila se s třetí řadou. Věci se vyvíjely rychle. Některé čluny se do sebe zaklínily a roztočily se ve smrtelném tanci, tím ztratily rychlost a další čluny za nimi do nich vrážely. Brzy se všechny čluny ocitly v nenapravitelném zmatku.

„Obávám se, že se Flootové budou muset bez svých výsadkových člunů obejít,“ řekl klidně Atlan. „To je asi o sto padesát tisíc Flootů dole na Kahalu méně.“

„Zjistil jsem ještě něco," vzpomněl si Bully. „Floodové mají podobné paprskometry jako my. Stříleli na mne, ale paprsky můj ochranný štít neprorazily. Když obalíme štítem celou naši loď, nemusíme být příště tak opatrní a můžeme zaletět až k lanům."

Atlan přikývl.

„Výborný nápad," zamumlal.

6.

Džungle byla plná záhadných zvuků. Něco se prodíralo mezi stromy a dupalo, nějaké velké zvíře, nebo možná Melbar Kasom, jemuž se v životě nepodařilo pohybovat se nehlučně.

V dálce svítil mezi porostem plápolavý rudý oheň. Tvorům z Floodů, druhé planety, bylo v džungli zima i za téhle vlhké noci.

Perry šel vzpřímeně. Ještě nebylo třeba se skrývat. K nejbližšímu ohni to bylo nejmíň pět set metrů. Floodové nestavěli hlídky. Za tři roky nebyli ani jednou napadeni.

Vzpomněl si na Mory, kterou nechal na okraji delty u kluzáku. Nerad ji tam nechával samotnou, ale někdo musel u kluzáku počkat. Perry ještě neměl rozmyšleno, co udělá. Chtěl si Flooty prohlédnout dřív, než se s nimi střetne. Bylo domluveno, že se s Melbarem a Andrem sejdou u kluzáku za pět hodin, tedy krátce před úsvitem.

Brzy se ocitl na dohled od prvního ohně. Byl mohutný. Floodové vypálili velký kus džungle, jejich tábor byl postaven na planině, pokryté vrstvou černého popela. Stany připomínaly včelí plástve, skládaly se z šestiúhlých buněk. Svědčilo to o tom, že Floodové skutečně povstali z nějakého druhu hmyzu.

Asi dva tisíce se jich neustále pohybovalo po ploše tábora. Vydávali pronikavé pisklavé zvuky. Do tváří jim na tu dálku neviděl, ale pokožku měli žlutavě zelenou. Poskakovali na třech tenkých nohách, občas se pažemi odrazili od země nebo roztáhli létací blány mezi pažemi a tělem. Zbraně Perry nikde neviděl, ale uprostřed tábora stály velké stany, vysoké až osmdesát metrů. Předpokládal, že zbraně budou v nich, a uvažoval o tom, jakou by měli naději je zničit při náletu kluzákem. Vrýval si do paměti rozvržení tábora.

Najednou ucítil, že se něco usilovně dere do jeho myšlenek. Napadlo ho, že by Flootové mohli být telepati, ale pak si s úlevou uvědomil, že někde poblíž se pohybuje André. Perry se soustředil na to, co mu cizí myšlenky sdělovaly.

„Cítím nebezpečí. Za námi, u kluzáku. Něco není v pořádku.“

Perry se rychle ponořil zpátky do houštiny a rozběhl se. Ještě neuběhl ani pět kroků, když se v táboře rozlehlo vytí nějaké sirény. Zastavil se a poslouchal. Když siréna zmlkla, zavládlo v táboře Flootů mrtvé ticho, jen ohně dál praskaly.

Mory měla strach.

Byl to pro ni nezvyklý pocit. Na Badunu se všichni báli jí, šéfovou dcery. Celý život byla zvyklá, že se lidé před ní třásli.

Teď sedí na cizí planetě v cizím letadle, velkém jako ořechová skořápka, poslouchá noční zvuky neznámé džungle - a je sama.

Kabina jí najednou byla těsná. Vystoupila z kluzáku a křečovitě svírala pažbu těžké zbraně. Džungle končila o několik kroků dál. Mory stála na břehu široké řeky, jejíž vody se valily do blízkého moře. Strach ji přešel.

Napříč přes hladinu řeky se táhl řetěz bublinek. Mory se zájmem přihlížela, zbraň připravenou k výstřelu. Plave přes řeku nějaké zvíře? Stopa skončila u břehu a hladina se zase zklidnila. Mory se zklamaně odvrátila. Byla to zřejmě nějaká ryba, něco, co nemělo v úmyslu vylézt z vody.

Rozhodla se, že se vrátí do kluzáku. Připadalo jí, že za sebou slyší nějaký šramot, ale nevěnovala tomu pozornost. Když došla na malou mýtinu, kde kluzák stál, mihlo se kolem ní něco jako zelený blesk.

Mory užasle zírala, jak se na ni šklebí špičatá tlama. Černá očka si ji pozorně prohlížela. Byl to d'ábelský obličej, a Mory ztuhla krev v žilách. Nemohla se ani hnout. Chtěla vykřiknout, ale tvor byl rychlejší.

Perry chvátal lesem. Daleko za ním se zvedl nový pokřik. Připadalo mu, že se zvuky rychle blíží. Flootové se hnali za ním. S pomocí

létacích blan se mohli pohybovat rychleji než on. Nemyslel si, že ho pronásledují. O něm nevěděli. Ale v tomto směru byl kluzák, a kluzák byl jejich cílem. Nějak ho odhalili.

Perryho popoháněl strach o Mory. Klopýtal, padal, s proklínáním se zvedal a běžel, běžel, běžel. Za ním se ozýval pronikavý křik.

Najednou se před ním objevil kluzák. Perry nahlédl dovnitř. Kabina byla prázdná. Volal Mory, ale neodpovídala. Za ním zapraskalo křoví. Půda se otřásla a objevil se Melbar Kasom. Po něm přiběhl i André Noir.

„Mory je v nebezpečí!" supěl. „Už s ní nemám kontakt, pravděpodobně je v bezvědomí."

„Zajali ji Floomové, a teď běží sem! Zmizíme!" rozhodl Perry.

O pár vteřin později se s nimi kluzák odlepil od země. Vznášeli se jen ve výši korun stromů.

„Něco si vyzkoušíme," vysvětlil Perry.

První Floomové dole doběhli na mýtinku, kde ještě před chvílí stál kluzák, a zmateně se zastavili, když ho tam nenašli. Chvíli trvalo, než ho objevili nad svými hlavami. Pak zahájili palbu. Střely se neškodně odrážely od stěn kluzáku.

„Připravte se, Melbare! Sestoupíme!" zavolal Perry a potlačil řídicí páku dopředu. Kluzák spadl jako kámen a zastavil se jen několik centimetrů nad místem, kde předtím stál. Floomové přestali střílet a rozutekli se do všech stran.

Melbar zaklekl těsně u stěny, která se rázem rozplynula, a vypálil salvu ze své těžké zbraně. Kde se paprskům postavilo něco do cesty, vyšlehly plameny a ozářily prchající zelené postavy. Floomové ztratili hlavu. S křikem vbíhali rovnou do svazku energie a mizeli v něm.

Pak se Melbar převrátil na záda a stěna před ním se zase zavřela. Perry odletěl s kluzákem na nepřístupnou skalní plošinu, která se stala jejich základnou.

André pořád ještě nenavázal kontakt s Mory. Také pochyboval, že by to na takovou vzdálenost bylo možné.

Zkusili se těch pár hodin, které zbývaly do rána, ještě trochu prospat. Perry ale usnout nemohl. V duchu probíral, co všechno dnes

zjistili. Flootové tedy používají zastaralé zbraně, vystřelující projektily. Nedovedli se bránit jejich paprskometům.

Druhý den ráno je čekala hned dvě překvapení.

Nejdřív se ozval Perk, který už se spojil s Bullym a Allanem, a vyličil jejich úspěch. Zvlášť zajímavé bylo, že podle Bullyho Flootové mají zbraně podobné paprskometům.

Druhé překvapení připravili sami Flootové. Přes noc opustili předmostí v deltě a vytáhli dál do nitra pevniny. Srážka s lépe vyzbrojeným protivníkem je zřejmě přesvědčila, že by si měli s obsazením Kahala pospíšet. Jistě také měli spojení s přilétajícími svazy kosmických lodí, takže se už asi dověděli, že v nejbližší době nemohou počítat s posilami. Předmostí, zvolené kvůli možnosti přistávání v deltě, jim tak už nebylo k ničemu.

Podle automatického monitorovacího systému Kahalů se Flootové severně od delty rozdělili do pěti svazů, které postupovaly různými směry. Každý svaz měl letadla a vozidla pro mužstvo. S kterou skupinou byla Mory, to ani Kahalové nevěděli.

Perry měl jasný plán. André bude moci určit, kde Mory je, když se ocitne dost blízko u ní. Obletí s ním jednotlivé skupiny. Tu skupinu, v níž Mory nebude, napadnou a způsobí jí co největší hmotné ztráty. Opěšalí dobyvatelé už nebudou tak nebezpeční.

Bullyho zpráva o flootských paprskometech Perryho mátl. Bylo by nelogické, kdyby Flootové nedali svým vyloděným vojákům ty nejlepší zbraně, které měli. Jediné vysvětlení, které Perryho napadlo, bylo, že paprskometry jsou nejčerstvější objev, a oddíly, s nimiž se srazili Atlan a Bully, je dostaly jako první.

V tom případě nemohlo přijít odražení přísunové flotily ve vhodnější dobu.

Od chvíle, kdy našli v džungli delty cizí letoun a zajali toho podivného tvora, pronásledoval Flooty jeden nezdar za druhým. Nepřítel přešel k protiútoku na planetě i v kosmu. Byl rychlý a nezanitelný, a kde zasáhl, tam ničil.

Také ostatní dvě předmostí měla být opuštěna. Skončila fáze posilování opěrných bodů, začalo dobývání zelené planety.

Pro ty, co přicházeli z delty, začalo smrtí a zkázou. Sotva se rozdělili do pěti svazů, napadalo jednu skupinu za druhou letadlo, rychlé jako šíp. Bylo to zřejmě totéž, které zpozorovali minulou noc v džungli. Letadlo samo vzdorovalo i nejprudší střelbě a bylo aspoň pětikrát rychlejší, než letadla Flootů. Z trupu šlehal ničivý oheň, který měnil vozidla v hromady rozžhaveného plechu a zabíjel vojáky.

Udatné dobyvatele zachvátila panika. Když už neměli vozidla, rozprchli se do všech stran. Čím více byli rozptýlení, tím menší cíl tvořili pro tajemné útočníky. Země byla úrodná. Když si zvykli na cizí rostliny a zvěř, nebyli už odkázaní na zásobování armády. Takhle se rozplýval jeden svaz za druhým. Na volání z obou zbylých předmostí už nikdo neodpovídal. Nad šesti sty tisíci mužů z předmostí v deltě zavládlo mlčení.

Perk se teď hlásil častěji, a bylo poznat, že si Pozemšťané získali jeho úctu. Bylo zlikvidováno pět flootských armádních svazů a ve zbylých dvou předmostích se začala šířit panika. Kosmické sondy ukázaly, že Flootové stáhli zpět kvůli nebezpečí všechny kosmické lodi, které mířily ke Kahalů. Posily pro Flooty na Kahalů byly v nedohlednu. Perk měl opravdu proč se radovat z úspěchu akce.

Nechápal, proč Pozemšťané jeho radost nesdílejí. Vždyť to byla konec konců jen žena, koho postrádali. Nenašli ji u žádného z těch pěti svazů. Vypadalo to, že zmizela z povrchu planety.

Potom ale dostal Perk novou zprávu automatického monitorovacího systému. Systém odkryl skupinu asi dvou tisíc Flootů, kteří se zřejmě nepozorovaně oddělili od jednoho ze svazů a teď rychle postupovali k severovýchodu. Perka to hluboce znepokojilo, protože ve směru jejich pochodu byla buňka centrálního zásobování energií.

Za buňkou ležel Velký Kahal, ale Perk při své technické nevědomosti si nebyl jistý, jestli by Kahal ještě fungoval, kdyby Flootové buňku vyřadili.

Sdělil novinku Pozemšťanům. Jediná odpověď, kterou dostal, zněla: „Už jsme na cestě!“

7.

Poslední, co si Mory pamatovala, byl ten strašný úlek, a to, co uviděla, když se probrala, nebylo o moc lepší.

Ležela na korbě nákladáku, který zřejmě jel nerovným terénem. Byl tu cítit benzin. Nikdo se o ni nestaral, ale to jí jenom vyhovovalo. Asi hodinu nehnutě ležela a přemýšlela o své situaci. Pak se opřela o lokty a vyhlédla přes postranici.

Kolem dokola byla širá rovná step. Jen daleko na obzoru bylo vidět hory, modravé v ranním oparu. Rovina byla plná vozidel, na nichž jeli Flookové. Na každé korbě se tísnilo aspoň padesát zelených postav. Mory si všimla, že vozidla byla sestavená z drobných dílů. Každý přepravovaný voják zřejmě s sebou přivezl na Kahalo jeden díl a tady se z nich vozy smontovaly. Tak byla jistě sestavena i letadla, která kroužila nad kolonou. Znova si lehla a čekala, co bude dál. Dostala hlad, ale nikoho to nezajímalo. Kolem poledne se auto nakrátko zastavilo. Když se zase rozjelo, Mory znovu vyhlédla. Na severu se zvedal mohutný oblak prachu, v němž mizela hlavní část kolony. Zbytek tvořilo jen asi padesát vozidel. Mory si uvědomila, že změnili směr a jedou teď rychleji. Mířili k horám na severovýchodu.

Vypadalo to, jako by v nich hledali úkryt.

Hodiny ale ubíhaly a nic se nedělo. Mory asi usnula, protože najednou viděla, že stoupají úzkou soutěskou mezi skalami, která nakonec vyústila do velkého údolí. Byly tu samé skály, skoro žádná vegetace. Vzduch byl řídký, byli zřejmě hodně vysoko.

Uprostřed údolí stála rozlehlá budova s kupolí. Asi třetina Flooků sestoupila a s namířenými zbraněmi šla k budově. Otevřeli bránu, aniž narazili na sebemenší odpor. Mory se zklamaně natáhla na korbu.

Brzy potom se kolona zastavila a vojáci postavili stany. Vzplály ohně, u nichž se Flookové ohřívali. Mory měla čím dál větší hlad. Poskakovala po korbě, aby upoutala pozornost svých vězňů. Nakonec se jí to podařilo. Z velkého stanu vyšli čtyři Flookové s nosítky. Mory seskočila z korby dobrovolně, aby se jí Flookové nedotýkali, ale bylo to marné. Sotva se nohama dotkla země, Flookové

ji popadli a položili na nosítka. Byla tak vyděšená, že se ani nehnula, když ji Flootové k nosítkům poutali. Pak ji nesli do velkého stanu. Mory pochopila, že tyto přípravy by nedělali, kdyby jí prostě chtěli dát najíst.

Ve stepi se dalo jasně rozeznat místo, kde se od velké kolony oddělil malý oddíl. Flootové mu zřejmě svěřili zvláštní úkol, ale jaký cíl to byl, to mohl Perry s ostatními jenom hádat.

Kluzák co nejrychleji pronikal do hor. Slunce rychle zapadalo a vypadalo to, že pátrání bude pokračovat v noci. Na palubě kluzáku byla napjatá atmosféra. Tentokrát nešlo o napadení poměrně bezbranných skupin Flootů. Měli vysvobodit jednoho zajatce ze středu několika tisíc těch hmyzích bytostí.

Kluzák prolétal úzkou vysokohorskou strží, když mutant André vykřikl.

„Mory! Není daleko... tak pět, šest kilometrů... je ve velkém nebezpečí! Oni ji chtějí...!”

Odměl se a zmalátněl. Napětí na něj bylo příliš velké.

Perry hnal kluzák mezi skalními stěnami. Ale pak náhle kluzák začal prudce klesat. Perry marně tahal za všechny páčky, letoun už ho neposlouchal. Prudce dopadl na dno soutěsky. Perry byl vymrštěn ze sedadla a narazil hlavou na něco tvrdého.

Pak zavládlo ticho, aspoň na chvíli.

Velký hrozen žlutých lamp jasně osvětloval vnitřek stanu. Mory to oslňovalo, zavřela oči. Cítila, že nosítka postavili na zem. Opatrně začala pokukovat, co se děje. Ze své perspektivy viděla jenom tři zelené nohy. Slyšela pronikavé pískání a napadlo ji, že řeči Flootů by asi nikdy neporozuměla.

Nosítka najednou zvedli a položili na stůl. Odmotali jí pouta a necitelně ji vyklopili z nosítek na desku stolu. Mory vykřikla. Teď už nebyla připoutaná, ale u jejích nohou stál Floot s namířenou zbraní.

Mory se rozhlédla. Místnost, v níž se nacházela, byla jednou z buněk plástvového stanu. V jedné stěně byl průchod do další buňky, ta

byla ale slabě osvětlená a nebylo v ní nic vidět. Kolem stolu se pohybovali čtyři Flookové a třídili na poličky podél stěn lesklé nástroje.

Ze zadní buňky se sem najednou protáhl podivně ustrojený tvor. Místo vojenské uniformy měl černý plášť, který mu sahal až ke kolenům. Na jeho pokyn přistrčili ostatní Flookové dvě poličky blíž ke stolu. Mory se podívala na nástroje na poličkách a konečně pochopila. Flook měl černý plášť místo bezvadně bílého, jaký by si oblékl jeho lidský kolega, ale úmysl byl jasný. Chytili neznámého tvora. Teď ho chtějí rozpitvat a prostudovat jeho anatomii.

V té chvíli nemohlo Mory nic na stole udržet. Rychleji, než stačil strážce zareagovat, vyskočila a s křikem se vyřítla k východu.

Něco ji zezadu zachytilo a strhlo zpátky. Na zlomek vteřiny se dívala do špičaté tváře kobylky. Pak ucítila v rameni bolestivé píchnutí a v dalším okamžiku už necítila nic.

Hlas ho tvrdošijně vracel zpátky k vědomí.

„V této oblasti bylo ochromeno centrální zásobování energií. Flookové svévolně zničili řadu generátorů. Vaše letadlo není schopné provozu a vzhledem k výpadku energie vám nemůžeme poskytnout ani náhradní. Mluví Perk. V této oblasti bylo ochromeno centrální zásobování energií. Flookové. . .“

Perry sebou trhl a posadil se. V téže chvíli hlas zmlkl. Kolem byla tma. Slyšel někoho sténat. Vzpomněl si, že má u sebe kapesní svítilnu, a rozsvítil ji. Uviděl obraz zkázy. Přístrojová deska kluzáku byla rozlámaná. V přídí byla hromada křesel, které sem mrštil náraz. André a Bully tu leželi v bezvědomí. U Perryho nohou ležel Atlan. Sténání vydával Melbar Kasom, který zrovna vstával.

„Přiveďte je k vědomí, Melbare!“ přikázal mu Perry. „Nesmíme ztratit ani vteřinu. Tábor Flooků už není daleko. Pěšky tam dojdeme za pár minut.“

Vylezl z kluzáku a šel roklí dál. Po několika stech metrů se rozšiřovala. V dálce uviděl Perry červená světýlka táborových ohňů.

Spěchal zpátky. Melbar už zatím provedl svou práci. Posádka stála

na nohou. Nikdo nebyl vážněji poraněn. Nejhuř na tom byl Bully, který si ošetřoval bouli na čele. Po obličejí mu stekla a zaschla krev. Vypadal jako postava z hororu.

Perry stručně vyličil situaci.

„Nemám ponětí, jak vysvobodíme Mory z rukou Flooků. Musí to ale jít rychle. V každém případě se budeme držet pohromadě. Případně unikneme z jejich tábora v jejich letadle. Ustupovat budeme na severovýchod. Tam je široká rovina, když se na ni dostaneme, nemusíme se už Flooků bát.“

Andrému najednou zasvítily oči.

„Aha,“ mumlal. „Velký... jak se jmenuje... Velký Kahal! Už to vidím jasně!“

Perry ho plácl do zad, až mutant poskočil.

„Nestarejte se o moje myšlenky!“ nařídil mu. „Máte kontakt s Mory?“

André si přejel po čele.

„Skoro žádný,“ odpověděl chmurně. „Jenom slabé vyzařování, typické pro stav mdloby.“

Perry vztekle přikývl. „Nač ještě čekáme?“ zavrčel.

O pár minut později se před nimi otevřelo údolí s kopulovitou budovou uprostřed. Kolem budovy plápolaly ohně Flooků, tentokrát spíš ohníčky, protože v údolí byl nedostatek paliva. Flookové už odpočívali, jen několik osamělých hlídek procházelo mezi stany. Na rovné plošině parkovala nákladní auta.

Perry napočítal celkem šedesát stanů. Mlčky se podíval na mutantu. André ukázal na velký stan uprostřed.

„Tam je!“ vyhrkl. „Pořád ještě je v bezvědomí.“

Perry zvedl ruku.

„Zaútočíme,“ řekl polohlasně. „Melbar a já vnikneme do stanu a vyneseme Mory. Vy ostatní zůstanete před stanem a budete nás krýt. Je to jasné?“

Prisvědčili. Otočil se a začal sestupovat do údolí. Nepozorováni se dostali až k velkému balvanu dvacet metrů od prvního táborového ohně, na nějž zrovna jedna hlídka přikládala.

Melbar byl několika skoky u Floota, zatřepal s ním, a když ho pustil, byl Floot bezvládný. Zvuky vzbudily pozornost dvou dalších hlídek. To už Perry s Melbarem postupovali k velkému stanu. Atlan a Bully zlikvidovali obě hlídky paprskomety, ale tábor už byl vzhůru a všude se rozléhal pronikavý křik.

Perry s Melbarem vnikli do stanu. V první chvíli je oslnila zář nesčetných žlutých lamp, které visely od stropu. Pak Perry uviděl Floota v černém plášti, který se skláněl nad nahým lidským tělem. V pozadí čekali čtyři další Flootové na příkazy.

Melbar s řevem vyrazil. Země se zachvěla, když skočil po Flootovi v černém plášti a odhodil ho stranou. Čtyři asistenti strnule stáli. Melbar popadl dva najednou a vyhodil je otvorem ve stěně stanu. Ostatní dva prostě smetl mávnutím ruky.

Perry zatím uvolnil pouta, která přidržovala Mory k desce operačního stolu. Šetrně vzal krásné, nahé tělo do náručí a vyšel ze stanu. Za ním duněla a chvěla se půda, jak mu Melbar šel v patách.

Venku štěkaly výstřely, ale Flootové zřejmě měli respekt z paprskometů a nepřibližovali se.

„K autům!“ zahřival Perry. „Melbare, vy jděte poslední! André, ke mně!“

Kolem zaparkovaných vozidel byl klid, Flootové zřejmě nepočítali s tím, že by je nepřítel chtěl použít. Atlan za nimi vyslal řadu výstřelů z paprskometu napříč údolím a vytvořil tak bariéru kouřícího rozžhaveného kamení, přes niž se Flootové nemohli dostat.

André vyskočil za volant prvního vhodného nákladáku. Perry zvedl ochablé dívčí tělo opatrně přes postranice a pečlivě je uložil na korbu. Svlékl si blůzu a Mory s ní přikryl. Pak se posadil k Andrému.

Mutant zatím prozkoumal jednoduchou přístrojovou desku. „Myslím, že už vím, jak na to,“ prohlásil a zatáhl za jednu páčku. Motor naskočil a celé auto se rozklepalo. André pohnul dalšími páčkami a motor začal spokojeně bručet.

Bully, Atlan a Melbar Kasom naskočili na korbu, ale nepřestávali střílet. Auto se rozjelo a o půl minuty později zmizelo v jedné rokli, která vedla k severozápadu. Hluk z tábora zeslábl.

Auto nemělo žádná světla, jeli jen při Perryho kapesní svítilně, ale Andrého vedl jeho šestý smysl. Každé překážce se včas vyhnul. Rokle začala klesat a auto se rozjelo rychleji. Teď už se ani André nedokázal vyhýbat překážkám, několikrát proletěli pár metrů vzduchem. Vzadu na korbě Kasom přidržel dívku, aby nespadla. Byla to pekelná jízda, ale najednou byly hory za nimi a oni vyjeli do širé stepi.

Po Flootech nebylo ani stopy. Perry rozhodl, že si odpočinou a postaral se o Mory. Už se začala probírat. Zážitek v táboře u ní vyvolal dodatečný šok a André jí usnadňoval návrat ke skutečnosti.

Auto se zase rozjelo. Tentokrát seděl za volantem Bully. Perry sděloval svým přátelům, co se dověděl o Velkém Kahalů. André už mu to předtím stejně vyčetl z myšlenek.

Hodiny ubíhaly a začínalo svítat.

Na severozápadě se ukázaly vrcholky šesti pyramid, které tvořily Velký Kahal. Perry odhadl, že jsou ještě třicet kilometrů daleko.

A ještě něco jiného se objevilo. Protáhlý řetěz tmavých bodů, které se pozoruhodnou rychlostí blížily od jihovýchodu. Vítr k nim přinášel hukot starodávných motorů.

Flootové je nepřestali pronásledovat. Útočili!

O tři čtvrtě hodiny později Perry věděl, že se přepočítal. Flootská auta musela mít nějaké řazení pro vyšší rychlost, na které oni nepřišli. Vzdálenost mezi nimi a pronásledovateli se stále zkracovala, ať dělali co chtěli. Teď už si mohl spočítat, že dorazí k smrtícímu kruhu Velkého Kahalů zároveň s Flooty.

Mory už bylo mnohem lépe. Seděla vedle Perryho, který řídil, a průběžně mu hlásila, jak daleko za nimi jsou Flootové. Měla na sobě pořád ještě Perryho blůzu jako jediný kus oděvu, ale teď nebyl čas na to myslet. Ostatní seděli vzadu na korbě a čekali, až se Flootové ocitnou v dosahu jejich paprskometů. André se horlivě snažil navázat kontakt s Perkem. Nedařilo se to, a to byla další věc, s kterou Perry nepočítal. Začínal chápat, že také spojení s Perkem záviselo na centrální dodávce energie.

Perryho se zmocnil chladný vztek. Teď záleželo na tom, jestli mají

zbraně Flootů větší dostřel než jejich paprskomety. Odpověď přišla vzápětí. Něco ho škráblo na tváři a sklo před ním se vysypalo. Vzadu křičel Bully:

„Střílejí! Ztraceně! Dokážou se strefit na dva kilometry!"

Perry zastavil sto metrů před okrajem smrtícího kruhu. Bitva byla prohraná, ještě než začala. Flootové se už nemuseli dál přibližovat, mohli postřílet Pozemšťany na vzdálenost, kam paprskomety nedosáhly.

„Dolů z vozu!" vykřikl Perry. „Kryjte se!"

Schovali se za velká kola. Flootové se dál přibližovali a stříleli. Perry se o to nestaral. Zavřel oči a usilovně myslel na Perka.

Perku, potřebujeme cestu přes Velký Kahal! Třeba tunel z takových stěn, jaké jsi dokázal vykouzlit ve vaší kosmické lodi. Perku, pomoz nám, nebo je zle i s tebou! Tunel přes Velký Kahal! Jenom tak se nám podaří zničit Flooty! Tunel nebo něco podobného! Pomoz, Perku!

Pak uslyšel ten hlas.

„Perry, tamhle!"

Pronikavý, hysterický křik. To nebyl Perkův hlas. Perry se otrásl.

„Perry, tak se podívejte!"

To byla Mory. Perk se neozval. Perry otevřel oči.

Pak to uviděl.

Prostředkem Velkého Kahalů, rovnou přes kruh smrti, vedl úzký pás travnaté půdy, snad padesát metrů široký. Hladká plocha kruhu se rozdělila - právě natolik, aby jí snadno projelo osm nebo deset vozů vedle sebe.

Perry rázem pochopil. Ne tunel, ale cesta. Perk ho přece jen slyšel!

„Nasedat!" zavelel. „Jedeme dál!"

Tak rychle ještě nikdo na nákladní auto nenasedl. Perry vyrazil koridorem přes kruh smrti. Zatajil dech, když do kruhu vjížděl. Třeba je to jen optický klam a v nejbližší chvíli je zahalí pestrobarevné světlo a rozplynou se v něm.

Nic takového se nestalo. Auto projíždělo středem svatyně. Už za nimi zůstaly první dvě pyramidy, pak i dvě další.

Perry by později nedokázal říct, jak dlouho trvala jízda přes kruh.

Nemohlo to být víc než několik minut, a přece mu to připadalo jako celá věčnost.

Zastavil se na rovině za svatyní a ohlédl se. Viděl, že Floomové seřadili svá auta a po deseti vedle sebe vjeli na pruh trávy.

„Teď už můžeš zmáčknout knoflík, Perku,“ zamumlal.

Zdalo se, že se v podzemí rozběhl mohutný stroj. Země se začala otřásat, z okrajů kruhu stoupaly ke středu závoje mlhavého světla. Floomové

jako by nic nepozorovali. Světelná mlha houstla a valila se ze všech stran k pásu trávy. Pestré světlo už bylo tak jasné, že Perry musel přimhouřit oči.

Teď teprve Floomové viděli, co se děje. Travnatý pás zmizel, světlo zahalilo auta. Ohnivý sloup vyrazil do výše celých kilometrů, několik vteřin se chvěl nad středem velké svatyně a pak pohasl. Světelné mlhy klesly a zmizely.

Velký Kahal se tu prostíral tak jako předtím.

Žádný travnatý pás.

Už žádní Floomové. . .

O deset dní později bylo nebezpečí cizí invaze definitivně zažehnáno.

Centrální zásobování energií bylo obnoveno z jiného zdroje a Perry se svými přáteli znovu zaútočili. Armády Floomů zčásti zničili, zčásti rozehnali. Zbylí jednotliví Floomové už nebyli nebezpeční.

Perry splnil svůj slib. Vrátil se s druhy do Perkovy domu. Perk nešetřil díky a uznáním. Navrhl Pozemšťanům, aby se vrátili domů lodí, která je přivezla na Kahalo. Perry souhlasil, a začali s přípravami k letu. Když loď odstartovala, měli pocit, že vše se konečně obrací k dobrému. Jejich namáhavé a nebezpečné putování skončí. Už jsou na cestě k Zemi.

Za zmínku stojí ještě jedna událost. Krátce po odletu kosmické lodi se sešli kahalští předáci v domě radního Hanta a shlédli film, na němž automatické zpravodajství zachytilo zničení části Floomů ve Velkém

Kahalů. Bylo zcela jisté, že v té době neexistovalo pražádné spojení mezi Perkem a šesti cizinci. Ti byli odkázáni sami na sebe.

A přesto dokázali něco, co se v uplynulých tisíciletích nepodařilo žádnému Kahalovi. Přiměli Velký Kahal, aby jim umožnil průchod kruhem smrti. Přitom brali jako samozřejmost, že jim svatyně sloužila.

S uctívou bázní se Kahalové snažili představit si obrovskou duševní sílu, která cizincům umožnila podrobit si Velký Kahal.

Nespočetná tisíciletí žila svatyně svým vlastním životem a nikoho neposlouchala.

Kurt Brand VOJÁCI PRO KAHALO

Edice Perry Rhodan, sv. 187

Z německého originálu Soldaten für Kahalo, vydaného nakladatelstvím Verlag Arthur Moewig GmbH v Rastattu roku 1986, přeložil František Fabián.

Vydal jako svou tisící osmistou osmdesátou šestou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1999.

Odpovědný redaktor Jolana Čermáková.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první. Tematická skupina 13/34.

Rozšiřují PNS, a. s., a soukromí distributoři. Informace o předplatném podá a objednávkou přijímá každá administrace PNS, doručovatel tisku a předplatitelské středisko. Objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, a. s., administrace vývozu tisku, Hvoždánská 5-7, 148 31 Praha 4.

Ve Slovenské republice rozšiřují PNS, a. s., Mediaprint-KAPA

a ABOPRESS, spol. s r. o., Vajnorská 134,
831 04 Bratislava. Tel./fax 004217/44453334.

Za obsah veškeré inzerce odpovídá inzerent.

Doporučená cena 21,81 + 1,09 DPH = 22,90 Kč